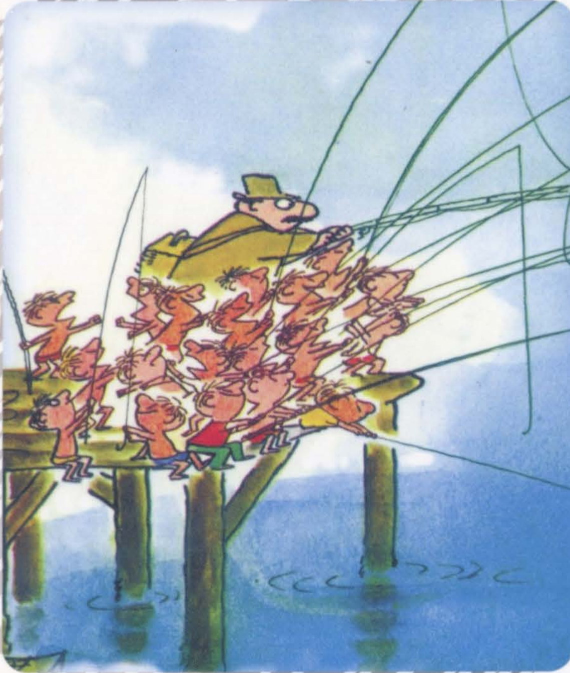
Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK KAMPTA

5

Çeviren: Vivet Kanetti

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

29. basım

CAN Çocuk

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK KAMPTA

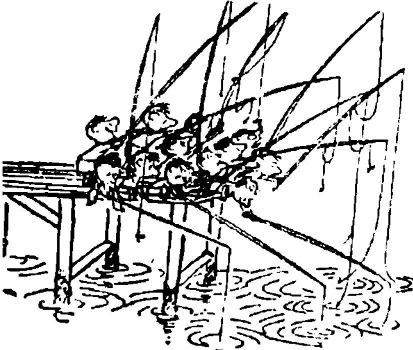

Çeviren: Vivet Kanetti

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara

1. Basım: 1988
29. Basım: 2000 adet, Ocak 2021
ISBN 978-975-510-004-3
Le Petit Nicolas, René Goscinny /
Jean Jacques Sempé

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: An Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

....

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

KÜÇÜK PITIRCIK

PITIRCIK FUTBOLCU

PITIRCIK'IN KIRMIZI BALONU

PITIRCIK SATRANÇ OYNUYOR

PITIRCIK TATİLDE

PITIRCIK'A BİR ÖPÜCÜK

PITIRCIK'IN BİSİKLETİ

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK EĞLENİYOR

PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ: PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

René Goscinny

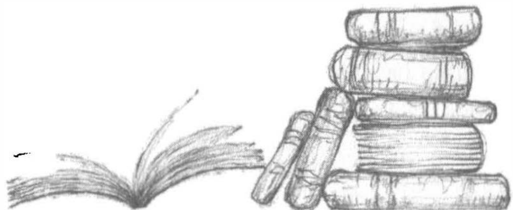
"14 Ağustos 1926'da Paris'te doğdum, hemen sonrasında da büyümeye başladım. Ertesi gün 15 Ağustos'tu ve evden çıkmadım." Böyle anlatıyor kendisini yazar. Bir süre sonra ailesi Arjantin'e göçer. 1950'li yılların başında Fransa'ya döndüğünde bir dizi kahraman yaratır: *Pıtırcık*'ın serüvenlerini yazar. Arkadaşı Jean-Jacques Sempé de resimler. Herkesin kolayca tanıması için, çocuksu bir dille yazar *Pıtırcık*'ı. Sonra *Asteriks*'in serüvenlerini yazar, Albert Uderzo da resimler. *Red Kit*'i yaratır, Morris de resimler. Usta bir sinemacı olarak da Idefiks stüdyolarını kurar, çizgi filmin başyapıtlarından bazılarını gerçekleştirir. Daha ne yapsın?

PITIRCIK

PITIRCIK KAMPTA

5

İçindekiler

Bir önceki kadar yoğun bir ders yılı daha sona erdi. Ödül töreninden sonra Pıtırcık, Lüplüp, Sırım, Toraman, Dırdır, Gümüş, Dalgacı, Tıngır ve ötekiler, yine biraz hüzünlenerek birbirlerinden ayrıldılar. Ama şimdi önlerinde uzun bir tatil vardı. Bu yüzden, yürekleri saran hüzün kısa zamanda neşeye dönüştü. Yalnız, bu ara Pıtırcık'ın canı biraz sıkkındı. Çünkü onların evinde hâlâ tatilin sözü edilmiyordu.

Anlayışlı Olmalı

Bana garip gelen, evde daha kimsenin tatilden söz etmemiş olması! Geçen yıllarda, babam bir yere, annem de bir başka yere gitmek ister, gürültü kopardı. Sonra, madem öyle, evde oturmayı yeğlediklerini söylerlerdi. Ben ağlardım ve sonunda annemin istediği yere giderdik. Ama bu yıl hiçbirinden ses yok.

Oysa sınıfta bütün arkadaşlar bir yere gitmeye hazırlanıyor.

Babası çok zengin olan Gümüş, tatilini babasının deniz kıyısındaki büyük evinde geçirecek. Gümüş'ün dediğine göre, yalnızca kendilerine ait, başka kimsenin gelip oynayamadığı ufak bir plajları varmış. Ama bu doğru olmayabilir. Çünkü Gümüş palavracının tekidir.

Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olan Çar-

pım, İngiltere'ye, bir okulda İngilizce öğrenmeye gidiyor. Valla deli bu Çarpım!

Lüplüp, güneyde, babasının bir arkadaşının lokantasında mantı yiyecek.

Herkes, ya deniz kıyısına ya dağa ya da köye anneannesinin yanına gidiyor. Bir ben daha nereye gideceğimi bilmiyorum, bu da çok canımı sıkıyor. Çünkü tatilde en çok sevdiğim şeylerden biri, tatil öncesi ve tatil sonrası arkadaşlarıma anlattıklarımdır.

Bugün evde anneme tatilde nereye gideceğimizi sordum.

Annem yüzünü tuhaf bir biçimde buruşturdu, saçlarımdan öptü.

"Canımın içi, baban işten dönünce," bu konuyu konuşacağımızı, şimdi gidip bahçede oynamamı söyledi.

Ben bahçeye çıktım. Babamı bekledim. İşten dönünce de ona doğru koştum. Babam beni kollarına aldı, havaya fırlattı. Ben de kendisine tatilde nereye gideceğimizi sordum. Babamın gülmesi birden kesil-

di, beni yere bıraktı, bu konuyu içeride konuşacağımızı söyledi.

Annem salonda oturuyordu.

"Sanırım artık sırası geldi," dedi babam.

"Evet, az önce konuyu kendisi açtı," dedi annem.

"Öyleyse açıkça söylemeliyiz," dedi babam.

"Söyle öyleyse," dedi annem.

"Neden ben söyleyecekmişim? Sen söyle," dedi babam.

"Ben mi? Sen söylemelisin. Bu öneri ilk senden geldi," dedi annem.

"Rica ederim, rica ederim, sen de beni desteklemiştin. Üstelik bunun, hem kendisi hem de bizim için çok yararlı olacağını söyledin. Bal gibi sen söyleyebilirsin," dedi babam.

"Eeee, tatilden konuşacak mıyız, konuşmayacak mıyız?" dedim. "Bütün arkadaşlar gidiyor, ben daha nereye gideceğimi, neler yapacağımı kimseye anlatamıyorum, iyi valla!"

Babam koltuğa oturdu, beni ellerimden tutup dizlerine doğru çekti.

"Benim Pıtırcık'ım artık anlayışlı koskoca bir oğlan oldu, değil mi?" dedi.

"Tabii. Artık o bir erkek sayılır," dedi annem.

Ben, koskoca bir oğlan olduğumu söylemelerinden hiç hoşlanmam, çünkü genellikle bunu söylediler mi, bana hoşlanmayacağım şeyler yaptırmak istiyorlar demektir.

"Çok iyi biliyorum, benim aslan oğlum deniz kıyısına gitmek için can atıyordur," dedi babam.

"Evet," dedim.

"Benim aslan oğlum, yüzecek, balık tutacak, plajda oynayacak, ormanda dolaşacak," dedi babam.

"Gideceğimiz yerde orman da mı var? Demek geçen yıl gittiğimiz yer değil," dedim.

"Bak. Yapamayacağım. Artık bunun çok parlak bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben cayıyorum. Belki gelecek yıl..." dedi annem.

"Hayır. Karar alındı bir kere. Biraz cesaret canım. Hem Pıtırcık çok anlayışlı olacak, değil mi Pıtırcık?"

Ben, evet, çok anlayışlı olacağımı söyledim. Bu deniz ve plaj işine çok sevinmiştim çünkü. Ormanda dolaşmak aslında pek o kadar gırgır değildir. Bir tek, saklambaç oynarken müthiş olur.

"Otelde mi kalacağız?" diye sordum.

"Tam değil... Sa... sanırım çadırda uyuyacaksın. Aslında çok eğlenceli bir şeydir..." dedi babam.

İşte o zaman çok sevindim.

"Çadırda ha? Teyzemin verdiği kitaptaki Kızılderililer gibi mi?"

"Evet," dedi babam.

"Yaşasın!" diye bağırdım. "Çadırı kurmana yardım edebilir miyim? Sonra ateş yakmana? Denizin dibinde balık vurmasını öğretecek misin bana? Anneme kocaman kocaman balıklar getiririz, ha? Ah, çok, çok, çok güzel olacak!"

Babam, sanki çok sıcakmış gibi yüzünü mendiliyle sildi, sonra, "Pıtırcık, erkek erkeğe konuşmalıyız seninle. Çok anlayışlı olman gerekiyor," dedi.

"Büyük bir çocuk gibi davranırsan, akşama pasta yapacağım," dedi annem.

"Bisikletini de sonunda tamire götüreceğim... Peki... Şimdi sana bir şey açıklamam gerekiyor..." dedi babam.

"Ben mutfağa gidiyorum," dedi annem.

"Hayır, kal. Birlikte söylemeye karar vermiştik," dedi babam.

Bunun üzerine babam biraz öksürdü, ellerini omuzlarıma koydu, "Pıtırcık oğlum, biz tatile seninle çıkamayacağız. Sen kocaman bir çocuk gibi, tek başına gideceksin tatile," dedi.

"Nasıl tek başıma? Siz gitmeyecek misiniz?"

"Pıtırcık, çok rica ederim, anlayışlı ol. Annenle ben küçük bir yolculuğa çıkacağız. Senin bu yolculukta çok eğlenmeyeceğini düşünüp çocuklarla kampa gitmene karar verdik. Senin için çok yararlı olacak. Orada birçok arkadaş edineceksin. Çok eğleneceksin," dedi babam.

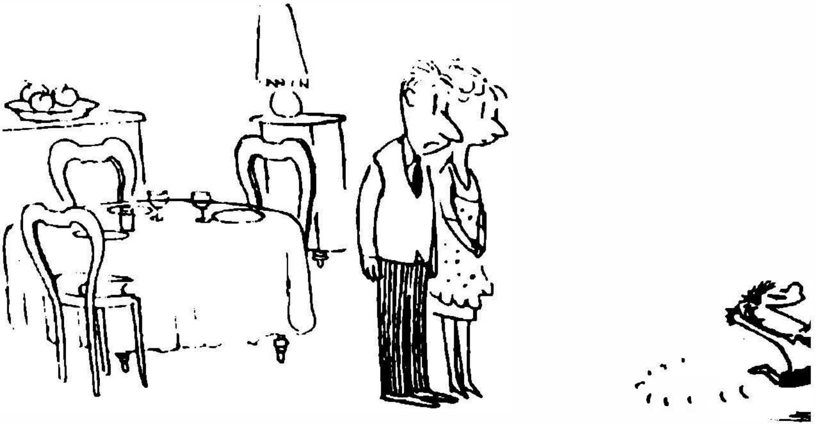
"Tabii, ilk kez bizden ayrı olacaksın. Ama inan, bu senin iyiliğin için," dedi annem.

"Pıtırcık, oğlum, ne dersin?" diye sordu babam.

"Harika!" diye bağırdım ve salonda dans etmeye koyuldum.

Çünkü gerçekten müthişmiş bu kamplar. Bir sürü arkadaş ediniyorsunuz, gezilere çıkıyorsunuz, oyunlar oynuyorsunuz, büyük bir ateşin çevresinde şarkılar söylüyorsunuz!

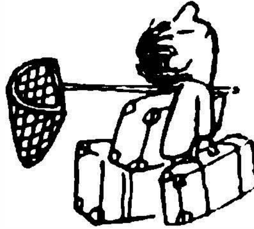
Öyle mutluydum ki, annemle babamı öptüm.

Akşamki pasta harikaydı. Ben üst üste birkaç parça yedim. Çünkü annemle babam pastaya hiç ağızlarını sürmediler.

Tuhaf olan, ikisinin de bana şaşkın gözlerle bakmasıydı. Hem sanki biraz küsmüş gibiydiler.

Oysa, ne bileyim, ben oldukça anlayışlı davrandım sanırım; değil mi ama?

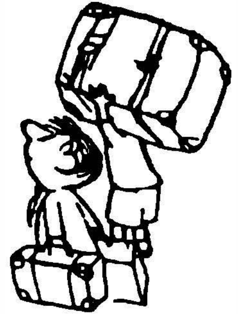
Evde herkes yolculuk hazırlığı içinde. Ama Pıtırcık'ın anneannesinin, onları tam on yedi kez telefonla araması, bu hazırlıkları sürekli olarak kesintiye uğratıyor. Bir garip olay daha: Pıtırcık'ın annesinin gözlerine boyuna bir şeyler kaçıyor. Burnunu ne kadar silse de bir işe yaramıyor.

Kampa Gidiş

Bugün kampa gidiyorum ve çok mutluyum. Canımı sıkan tek şey, annemle babamın biraz üzgün görünmeleri. Herhalde tek başlarına kalmaya alışık olmadıklarındandır.

Annem eşyalarımı toplamama yardım etti. Bir bavula gömleklerimi, şortlarımı, sandaletlerimi, ufak arabalarımı, mayomu, havlularımı, lokomotifimi, haşlanmış yumurtaları, muzları, peynirli ve salamlı sandviçleri, saplı balık ağımı, uzun kollu kazağımı, çoraplarımı, misketlerimi koyduk. Tabii birkaç paket daha yapmak zorunda kaldık; çünkü bavul çok büyük değildi, ama dert değil.

Ben treni kaçıracağız diye korkuyordum. Öğlen yemeğinden sonra babama, "Hemen gara gitsek daha iyi olmaz mı?" diye sordum.

Babam, biraz erken olduğunu, trenin akşam saat altıda hareket edeceğini, onlardan ayrılmak için amma da sabırsızlandığımı söyledi. Annemin yine gözüne bir şey kaçtı, bu yüzden elinde mendiliyle mutfağa koştu.

Annemle babama ne oluyor bilmiyorum. Canları bayağı sıkkın görünüyorlar. Öyle ki, bir ay görüşmeyeceğimizi düşündükçe boğazıma bir şeyler tıkandığını söylemeye yüreğim elvermiyor. Bunu söylersem benimle alay edip beni azarlayacaklarını biliyorum.

Gidiş saatine kadar ne yapabileceğimi düşünüyordum. Ta dibe yerleştirdiğimiz misketleri almak için bavulu boşalttığımda, annem biraz surat astı.

"Çocuk yerinde duramıyor. Aslında hemen gitsek daha iyi ederiz," dedi annem.

"Ama daha trenin kalkmasına bir buçuk saat var," dedi babam.

"Boşver, erken gidersek peron boş olur, itilip kakılmayız."

"Nasıl istersen."

Arabaya binip gittik. Hem de iki kez. Çünkü ilk keresinde, bavulu evde unutmuştuk.

Aslında herkes erken gelmişti gara. Her yerde bağrışan, itişip kakışan insanlar vardı. Arabayı zar zor, garın çok uzağında bir yere bırakabildik. Babam, bavulu arabada unuttuğu için oraya bir daha gitmek zorunda kaldı. Bavulu annemin aldığını düşünmüş çünkü.

Babam garda kaybolmamak için birbirimizden ayrılmamamızı söyledi. Sonra üniformalı bir adam gördü. Adam çok komikti, suratı kıpkırmızıydı, şapkası da ters dönmüştü.

"Özür dilerim efendim, 11'inci peron nerede acaba?" diye sordu babam.

"10'uncu peronla 12'nci peron arasında. Daha doğrusu son gördüğümde oradaydı," dedi adam.

"Siz kendinizi ne..." dedi babam. Ama annem sinirlenip kavga etmemesini, peronu tek başımıza da bulabileceğimizi söyledi.

Tıklım tıklım dolu olan peronun önüne geldik. Babam annemle kendisi için üç peron bileti aldı. İki tanesini ilk kez, üçüncüyü de dışarıda unuttuğu bavulu almaya gittiğinde.

"Sakin olalım. Şimdi vagonuna gitmeliyiz," dedi babam.

Girişe en yakın vagon A vagonuydu. Bizim Y vagonunu bulmak için peronun öbür başına yürümek zorunda kaldık. Bu da hiç kolay olmadı. Özellikle insanlar, sonracıma bavul ve sepetlerle dolu cici arabalar, bir de şemsiyesi balık ağıma takılan şişko bey yüzünden. Şişko beyle babam kapıştılar, ama annem babamı kolundan çekti, hâlâ ağıma takılı olan şemsiye yere düştü. Sonunda her şey çözümlendi. Çünkü gardaki gürültüden şişko beyin neler bağırdığını duyamadık.

Y vagonunun önünde benim yaşımda bir sürü çocuk, anneler, babalar ve "Mavi Kamp" yazılı bir pankartla dolaşan adam vardı. "Mavi Kamp" benim gideceğim kampın adı. Herkes bağırıyordu. Pankartlı adamın elinde kâğıtlar vardı, babam ona adımı verdi, adam kâğıtlarına baktı, sonra, "Çengel! Bu çocuk senin ekibinden!" diye bağırdı.

Büyük bir çocuk geldi. Arkadaşım Toraman'ın boks öğrenen ağabeyi gibi, en azından on yedi yaşında olmalıydı.

"Merhaba Pıtırcık. Benim adım Çengel. Ekibin başkanıyım. Ekibimizin adı 'Baykuş Gözü'," dedi.

Elini uzattı. Ben bu işi sevdim.

"Onu size emanet ediyoruz," dedi babam gülerek.

"Hiç merak etmeyin. Dönüşünde onu tanıyamayacaksınız," dedi başkanım.

Annem, yine gözüne bir şeyler kaçtığı için mendilini çıkardı.

O sırada bir bayan, başkanıma yaklaştı. Gözlüğünden ötürü Çarpım'a benzeyen bir çocuğu elinden tutuyordu.

"Çocukların sorumluluğunu üstlenmek için çok genç değil misiniz acaba?" dedi.

"Hayır hanımefendi. Diplomalı eğitimciyim ben. Merak edecek hiçbir şey yok," dedi başkanım.

"Eh... neyse... Peki yemekleri nasıl pişiriyorsunuz bakayım?"

"Efendim?" diye sordu başkanım.

"Yani tereyağıyla mı, sıvı yağla mı, içyağıyla mı? Çünkü hemen haber vereyim, benim küçük, içyağına katlanamaz. Çok basit: Hasta olmasını istiyorsanız, ona içyağı verin!"

"Ama hanımefendi..." dedi başkanım.

"Sonra yemeğe oturmadan önce kesinlikle ilaçlarını almalı. Ama sakın içyağı kullanmayın. Sonradan onları hasta edecekseniz ilaç vermeye de değmez. Tırmanmalarda da düşmemesine dikkat edin lütfen."

"Tırmanmalar mı? Ne tırmanması?"

"Dağ tırmanmaları!" diye yanıtladı bayan.

"Dağ mı? Çukurplaj'da dağ yok ki," dedi başkanım.

"Nasıl? Çukurplaj mı? Bana Çamlıtepeler'e gideceğinizi söylemişlerdi. Aman ne düzenleme! Aferin! Çok genç olduğunuzu söylemiştim zaten..."

"Çamlıtepeler'e giden tren 4'üncü peronda han' fendi. Acele etseniz iyi olur, üç dakika sonra kalkıyor çünkü," dedi oradan geçen üniformalı adam.

"Eyvah! Öğüt verecek zamanım bile olmayacak!" dedi bayan.

Çarpım'a benzeyen çocukla koşarak uzaklaştılar. Sonra bir düdük sesi duyduk. Herkes bağrışarak vagonlara bindi. Üniformalı adam, pankartlı beye gidip düdüğünü öttürerek ortalığı birbirine katan ufaklığa

engel olmasını söyledi. Bunun üzerine birçok kişi vagonlardan indi. Birçok kişi de binmeye çalıştığından biraz zorluk çıkıyordu.

Anneler babalar bir şeyler bağırıyorlar, mektup yazmayı unutmamamızı, iyi örtünmemizi söylüyorlardı. Kimileri ağlıyor, kimileri peronda futbol oynadıkları için azar işitiyorlardı. Görülecek şeydi.

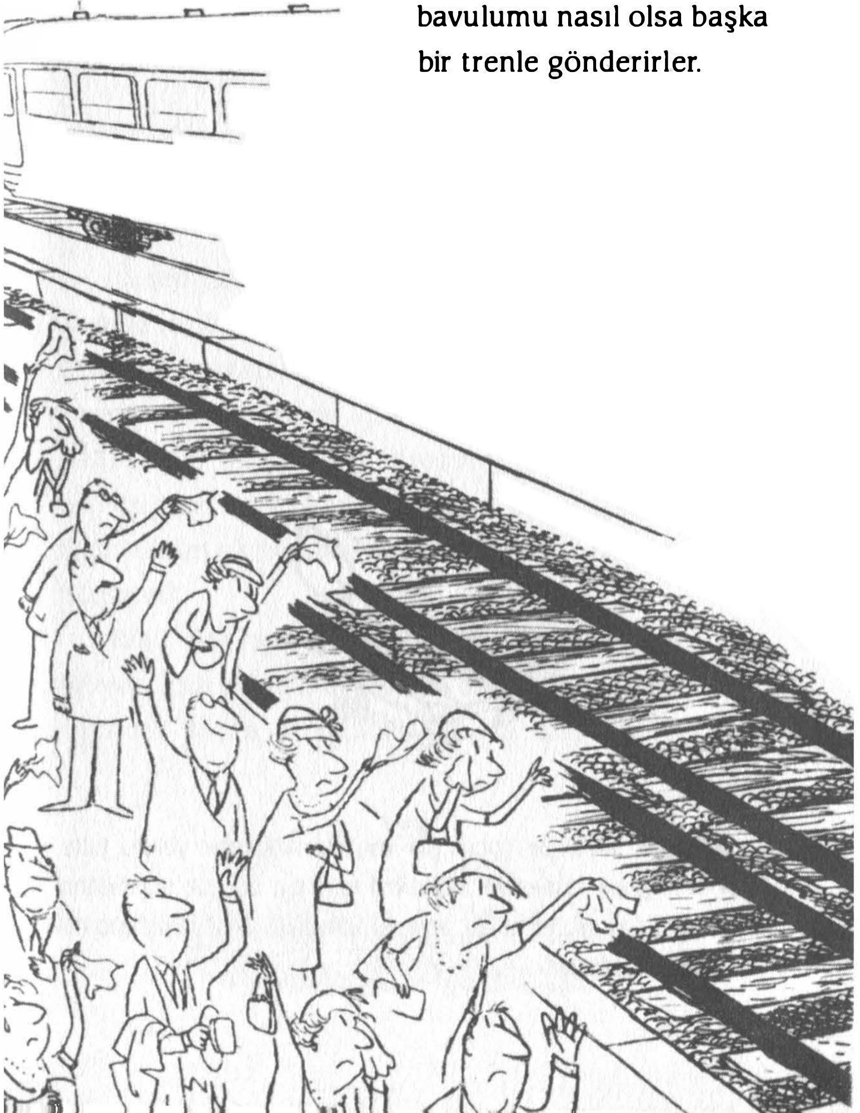
Üniformalı adamın düdüğünü bile doğru dürüst duyamadık. Herkes herkesle öpüştü ve tren bizi denize götürmek üzere gardan ayrıldı.

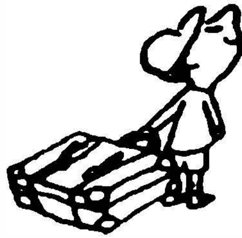
Ben pencereden bakıyordum. Bize mendilleriyle "Güle güle," diyen annemi, babamı, bütün anneleri, bütün babaları gördüm. Birden üzüldüm.

Aslında haksızlıktı, giden bizdik ve onlar bizden çok daha yorgun görünüyorlardı. Canım biraz ağlamak istedi, ama ağlamadım. Çünkü eninde sonunda tatil gülmek içindir ve her şey çok iyi gidecek.

Hem annemle babam, bavulumu nasıl olsa başka bir trenle gönderirler.

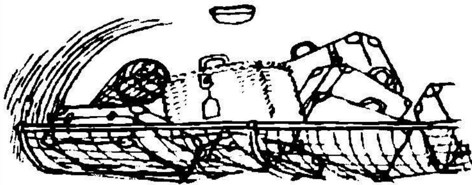

Pıtırcık, büyük bir çocuk gibi tek başına kampın yolunu tuttu. Tren kalktığında, annesiyle babasının peronun ucunda ufaldıklarını görünce, bir an gözleri doldu, ama ekibinin parolasını anımsayıp hemen kendini toparladı.

Cesaret

Tren yolculuğu çok iyi geçti. Gittiğimiz yere bir gecede varılıyor. Kompartımanda tatlı ekip başkanımız Çengel, uyumamızı ve uslu durmamızı söyledi, sabah kampa vardığımızda çok yorgun olmayalım diye. Haklı. Ekip başkanımız diyorum, çünkü başkanların yönettiği on ikişer kişilik ekiplere ayrıldığımızı söylediler. Bizim ekibin adı "Baykuş Gözü", parolamız da "Cesaret".

Tabii pek uyuyamadık. Çocuğun biri durmadan ağlıyor, ana babasının yanına dönmek istediğini söylüyordu. Başka bir çocuk onunla dalga geçti, kıza

benzediğini söyledi. Ağlayan çocuk, dalga geçen çocuğa bir tokat attı. Bu kez birlikte ağlamaya koyuldular. Özellikle, başkanları onlara koridorda ayakta yolculuk edeceklerini söyleyince. Sonra, sepetinden yiyecek çıkaran ilk çocuk hepimizin karnını acıktırdı. Yemeye koyulduk.

Çiğneyince pek uyunamıyor, özellikle bisküvitleri çiğneyince: kırıntılardan ve sesten ötürü.

Sonra çocuklar vagonun öbür ucuna gitmeye başladılar, tuvalete. Biri dönmedi. Başkan onu aramaya gitti. Meğer çocuk içeride kalmış, kapıyı açamadığı için dönmezmiş. Kapıyı açması için biletleri denetleyen beyi çağırdılar. Herkesin siniri bozulmuştu. Çünkü içeride kalan çocuk ağlıyor, bağırıp çağırıyordu; ödü kopuyordu zavallının. Çocuk çıkıp da,

içeride müthiş eğlendiğini anlatınca, başkan hemen kompartımana dönmemizi söyledi. Bizim kompartımanı çok zor bulduk. Çünkü bütün çocuklar dışarı çıktığından kimse kendi kompartımanını bulamıyordu. Herkes kapıları açıp koridorda koşturuyordu.

Sonra yerlerimizi bulup uyuduk.

Sonra sabah oldu. Çukurplaj'a vardık. Orada otobüsler bizi kampa götürmek için bekliyordu. Bizim başkan müthiş adam. Hiç de yorgun görünmüyordu. Oysa bütün gece koridorda koşturup durmuştu. Vagonun ucundaki tuvaletin kapısını üç kez açtırdı; iki kez bizim ekibimizden çocuklar için, bir kez de demiryollarında çalışan bir arkadaşı için. Adam teşekkür olarak başkanımıza, adının yazılı olduğu bir kart verdi.

Otobüste bağırıp duruyorduk. Başkan, bağıracağımıza şarkı söylememizi öğütledi. Bize çok şirin şarkılar söyletti. Şarkıların birinde, orada, uzakta bir köyden, o köyün bizim olduğundan, ötekinde de çakıl taşlarından söz ediliyordu. Sonra başkanımız her şeye karşın bağırmamızı, şarkı söylememize yeğlediğini söyledi.

Sonra da kampa vardık.

Kampta biraz düş kırıklığına uğradım. Kamp çok güzel tabii; ağaçlar var, çiçekler var, ama çadır yok. Ahşap evlerde uyuyacağız ne yazık ki! Ben Kızılderililer gibi çadırlarda yaşayacağımızı sanıyordum, öylesi çok daha gırgır olurdu.

Bizi kampın ortasına götürdüler. Orada iki adam bekliyordu. Biri saçsız, öbürü gözlüklü, ikisi de şortluydu.

Saçsız adam, bize, "Mavi Kamp'a hoş geldiniz çocuklar," dedi. "Burada, sağlıklı bir arkadaşlık ortamında çok güzel bir tatil geçireceğinizi sanıyorum. Burada, özgürce uygulanacak bir disiplin havası içinde, sizi geleceğe hazırlayacağız. Ben Kamp Başkanı Bay Kavun. Size muhasebecimiz Bay Sıkıbilek'i tanıştırayım. Ekip başkanları abilerinizin sözlerinden çıkmayacağınızı umarım. Şimdi sizleri kulübelerinize götürecekler. On dakika sonra plaja gitmek üzere burada toplanacağız."

Sonra biri, "Ya ya ya, şa şa şa!" diye bağırdı ve bir sürü çocuk, "Mavi Kamp, Mavi Kamp, çok yaşa!" diye yanıtladı.

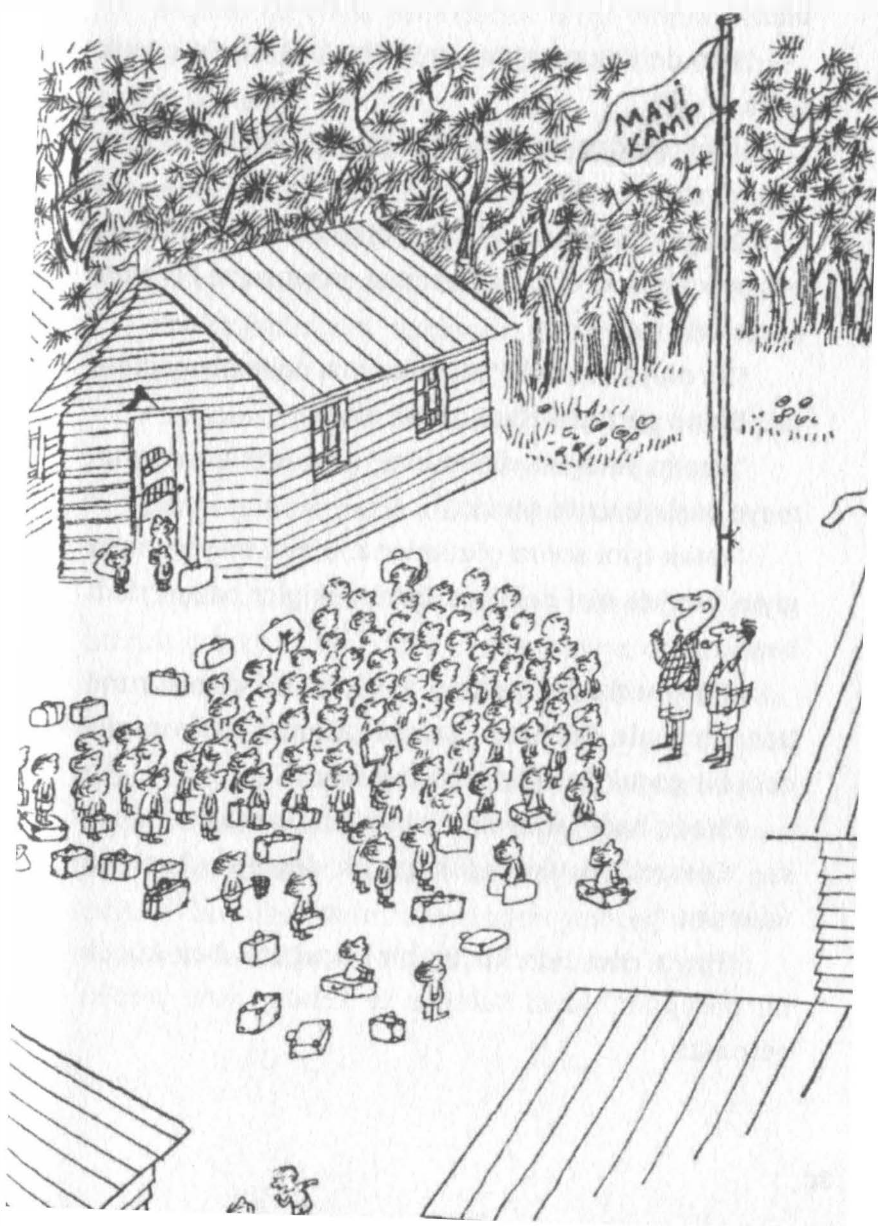
Üç kez böyle oldu. Çok gırgırdı.

Başkanımız bizleri, yani Baykuş Gözü'nün on iki çocuğunu kulübemize götürdü. Kendimize birer yatak seçmemizi, yerleşip mayolarımızı giymemizi, sekiz dakika sonra bizi almaya geleceğini söyledi.

"Peki, ben kapının yanındaki yatağı seçtim," dedi uzun bir çocuk.

"Nedenmiş efendim?" diye sordu bir başka çocuk.

"Çünkü onu ilk ben gördüm. Çünkü ben hepinizden güçlüyüm. İşte bu yüzden," dedi uzun çocuk.

MAVİ
KAMP

"Hayır efendim, hayır efendim!" dedi bir başkası. "Kapının yanındaki yatak benim. Üstüne oturdum bile!"

"Ben de üstüne oturdum!" diye bağırdı iki çocuk daha.

"İnin oradan, yoksa sizi şikâyet ederim!" diye bağırdı uzun çocuk.

Yatağın üstünde sekiz kişiydik, tam tokatlaşmaya başlayacaktık ki ekip başkanımız, mayosu ve bir sürü adelesiyle içeri girdi.

"Ne oluyor burada? Mayolarınızı daha giymediniz mi? Bu ne gürültü? Hadi çabuk olun!"

"Benim yatağım yüzünden," diye açıklama getirmeye başladı uzun çocuk.

"Yatak işini sonra çözümleriz. Şimdi mayolarınızı giyin. Herkes bizi bekliyor. Bütün ekipler hazır," dedi başkanımız.

"Ben herkesin önünde soyunmak istemiyorum! Ben annemle babamın yanına dönmek istiyorum!" dedi bir çocuk ve ağlamaya koyuldu.

"Hadi, hadi Sulugöz! Ekibimizin parolasını anımsa: 'Cesaret'! Artık küçük çocuk değilsin, koskoca adamsın."

"Hayır işte! Ben küçük bir çocuğum! Ben küçük bir çocuğum!" dedi Sulugöz ve kendini yine yerden yere attı.

"Başkan, ben mayomu giyemem, annemle babam garda valizimi vermeyi unuttular," dedim.

Başkan iki eliyle yanaklarını tuttu. Sonra bir arkadaşımın bana mayolarından birini ödünç verebileceğini söyledi.

"Hayır efendim. Annem eşyalarımı kimseye ödünç vermememi söyledi," dedi biri.

"Pinti! Senin mayonu istemiyorum zaten!" dedim ve şrakk bir tokat yapıştırdım.

"Ayakkabılarımın bağlarını kim çözecek?" dedi bir başka çocuk.

"Başkan! Başkan! Reçel kavanozu valizimin içinde açılmış. Ne yapayım?" diye sordu bir başkası.

Sonra başkanımızın kulübede olmadığını fark ettik.

Dışarı çıktığımızda hepimiz mayoluyduk. Çimbik adında çok kıyak bir çocuk bana bir mayo verdi. Kampın ortasına en son biz vardık. Herkes mayoluydu, çok komikti. Bir tek bizim başkan mayolu değildi. Onun üstünde takım elbise vardı. Boynuna bir boyunbağı bile bağlamıştı. Bir de valiz taşıyordu. Bay Kavun onunla konuşuyor, "Lütfen kararınızdan dönün çocuğum, bu afacanların üstesinden geleceğinize inanıyorum. Parolamızı unutmayın: Cesaret!" diyordu.

Kampta Pıtırcık'la arkadaşlarını adam edecek olan yaşama biçimi bir düzene girmeye başladı. Ekip başkanları Çengel bile ilk günden bu yana çok değişti. Gözlerinde ara sıra biraz yorgunluk belirtileri görülse de, kendisini tutmayı, paniğe kapılmamayı öğrendi artık.

Deniz Banyosu

Kampta gündüz bir sürü şey yapıyoruz: Sabah saat 8'de kalkıyoruz. Çabuk çabuk giyinmek gerekiyor. Sonra da toplanıyoruz. Beden eğitimi yapıyoruz, bir 'ki, bir 'ki.

Sonra koşup yüzümüzü yıkıyoruz. Birbirimizin üstüne su sıçratarak eğleniyoruz.

Sonra, o gün görevli olanlar, kahvaltıyı getirmeye gidiyorlar. Kahvaltı hep müthiştir, bir sürü sandviç yiyoruz.

Kahvaltıyı çabuk çabuk bitirdikten sonra yataklarımızı yapmak için kulübelerimize koşuyoruz. Ama yatakları annemin yaptığı gibi yapmıyoruz, çarşaflarla battaniyeleri katlayıp şiltenin üstüne yerleştiriyoruz.

Sonra biraz iş yapıyoruz, bahçeyi temizliyoruz, Bay Sıkıbilek için gidip bir şeyler alıyoruz.

Sonra yine toplanıyoruz, geç kalmamaya dikkat etmemiz gerekiyor.

Oradan da denize girmek için plaja iniyoruz.

Sonra yine toplanıyoruz, öğle yemeği için kampa dönüyoruz. Öğlen yemeği hep çok lezzetlidir, çünkü hep aç oluyoruz.

Yemekten sonra şarkılar söylüyoruz, "Ayağımda takunyalar" ve "Biz neşeli denizciler" diye.

Sonra gidip öğlen uykusuna yatmak gerekiyor. Bu hiç eğlenceli olmasa da zorunludur, özür bulduğunuz zamanlar bile.

Sonra bir daha toplanıyoruz, gene plaja gidiyoruz, yüzüyoruz, toplanıyoruz, sonra akşam yemeği için kampa dönüyoruz.

Yemekten sonra, bazen bir ateşin çevresinde yine şarkılar söylüyoruz.

Sonra, gece oyunları düzenlenmemişse, doğruca yatmaya gidiyoruz. Işığı hemen söndürüp uyumak gerekiyor. Geri kalan zaman içinde de, istediğimizi yapabiliriz.

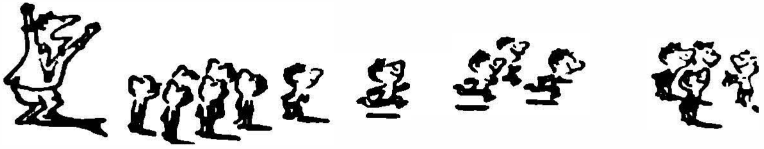
Ben en çok denize girmeyi seviyorum. Ekip başkanlarımızla gidiyoruz. Bütün plaj bizim oluyor. Başkalarının gelmesi yasak değil aslında, ama geldikleri zaman hemen dönüyorlar. Belki çok gürültü ettiğimiz, kumun üstünde bir sürü oyunlar oynadığımız içindir.

Bizi ekiplere ayırdılar, demiştim. Benim ekibimin adı Baykuş Gözü. Ekipte on iki kişiyiz. Çok esaslı bir başkanımız var. Parolamız da "Cesaret".

Ekip başkanımız bizi çevresine topladı, sonra, "Yaramazlık istemem. Toplu halde durun, kıyıdan çok uzaklaşmayın. Düdük sesini duyunca hemen dönün. Hepinizi bir arada görmek istiyorum. Su altında yüzmek yok. Sözümü dinlemeyen denize giremeyecek. Anlaşıldı mı? Şimdi herkes suya," dedi.

Ekip başkanımız düdüğünü öttürdü. Hepimiz onunla birlikte suya koştuk. Deniz soğuktu, dalgalıydı, ne kadar, ne kadar güzeldi!

Sonra bizim ekibin tam takım denizde olmadığını fark ettik. Kıyıda ağlayan biri vardı. Genellikle hep ağlayan Sulugöz, yine annesinin babasının yanına dönmek istiyordu.

"Haydi Sulugöz, gel!" diye bağırdı ekip başkanımız.

"Hayır! Korkuyorum! Annemin babamın yanına dönmek istiyorum!" diye bağırdı Sulugöz; çok mutsuz olduğunu söyledi ve kumun üstünde yuvarlanmaya başladı.

"Dağılmayın, sakın uzaklaşmayın! Arkadaşınızı gidip getireyim," dedi başkanımız.

Başkan sudan çıktı, Sulugöz'le konuşmaya gitti:

"Korkman çok gereksiz koca çocuk!"

"Hayır, gerekli, gerekli!" diye bağırdı Sulugöz.

"Hiçbir tehlike yok. Gel, elini ver bana, denize birlikte gireceğiz, elini hiç bırakmayacağım."

Sulugöz ağlayarak elini başkana verdi. Başkan onu suya kadar sürükledi. Sulugöz, ayakları ıslanınca, "Uuuu, uuuu, çok soğuk! Korkuyorum, öleceğim!" diye bağırdı.

"Ama inan, korkacak hiçbir şey..." derken gözle-

rini koca koca açtı başkan ve, "Dubaya doğru yüzen kim?" diye bağırdı.

"Çimbik. Çok güzel yüzüyor. Bizimle bahse girdi. Bakalım dubaya kadar yüzebilecek mi..."

Başkan, Sulugöz'ün elini bıraktı, suyun içinde koşup yüzmeye başladı. Bir yandan da, "Çimbik, hemen buraya gel!" diye bağırıyordu.

Düdüğünü öttürüyordu. Düdük sudan ötürü köpüklü sesler çıkarıyordu.

Sulugöz de, "Beni yalnız bırakmayın! Boğulacağım! Uuuu! Uuuu! Anneciğim! Babacığım!" diye bağırıyordu.

Su ancak dizine varıyordu ve çok komikti.

Başkan, Çimbik'le geri döndü.

Kendisine sudan çıkmasını ve kumda oturmasını söylediği için Çimbik bozuk çalıyordu.

Sonracıma başkan bizi saymaya başladı. Bu hiç kolay olmadı. O yokken biraz dağılmıştık.

Başkan, Çimbik'i aramaya gittiğinde düdüğünü yitirdiğinden, "Baykuş Gözü Ekibi! Baykuş Gözü Ekibi! Toplanın! Cesaret! Cesaret!" diye bağırdı.

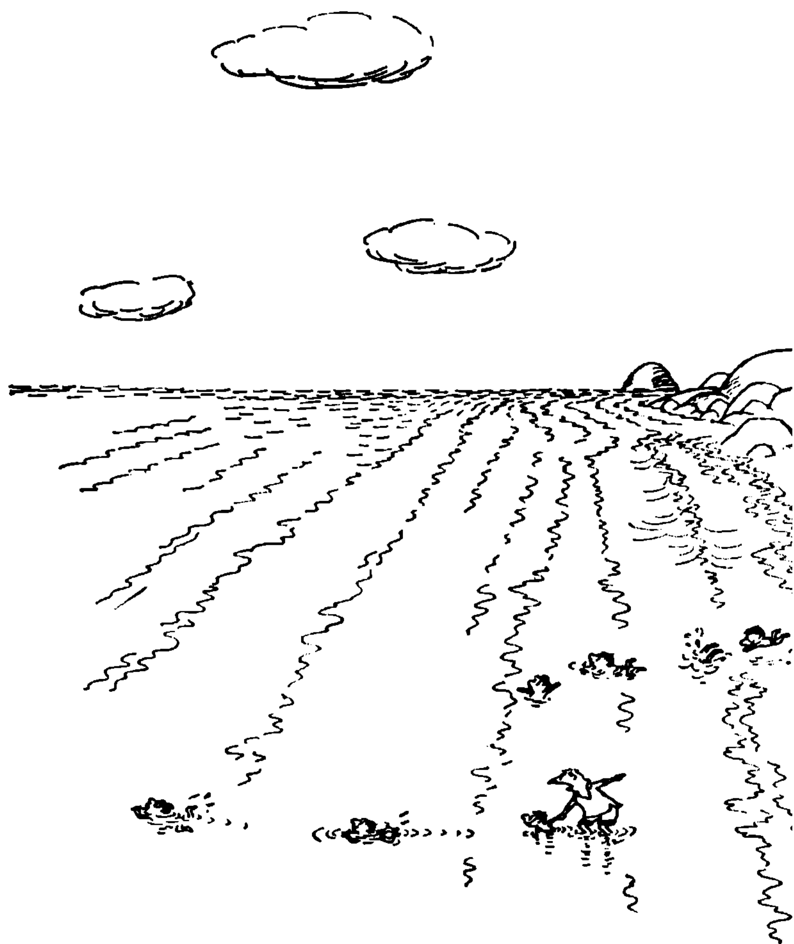
Sonra başka bir ekibin başkanı geldi.

"Amma bağırıyorsun Çengel, benim ekibimdekiler düdük seslerimi duyamıyorlar," dedi.

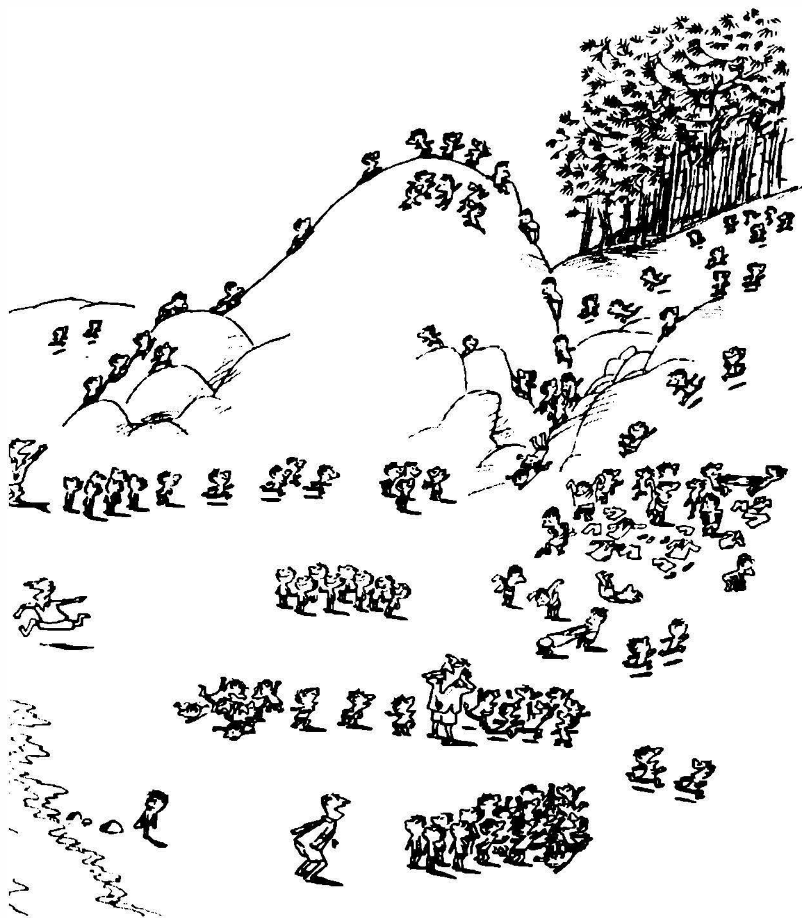

Gerçekten ekip

başkanları, düdükleri, bağrışlarıyla müthiş bir gürültü koparıyorlardı.

Sonra başkanımız bizi saydı, hepimizin orada olduğunu gördü. Sonra Kıvır'ı kumsala, Çimbik'in yanına yolladı. Çünkü Kıvır, su çenesine vardığında, "İmdat! Yetişin, çukura düştüm, çukura düştüm!" diye bağırmıştı.

Ama aslında çukura falan düşmemiş, yere çömelmişti. Çok gırgır çocuk şu Kıvır.

Sonra ekip başkanları, bu sabah bu kadar denize girmenin bize yettiğine karar verdiler.

"Ekipler toplanın!" diye bağırıp düdük öttürmeye koyuldular.

Sıra olduk. Başkanımız bizi saydı.

"On bir. Bir kişi eksik."

Eksik olan kişi, sudan çıkmak istemeyen Sulugöz'dü.

"Denizde kalmak istiyorum. Çıkarsam sonra üşüyeceğim. Burada kalmak istiyorum!" diye bağırıyordu.

Sinirleri biraz bozulan başkan, onu kolundan tutarak dışarı sürükledi.

Sulugöz, annesinin babasının yanına ve suyun içine dönmek istediğini haykırdı.

Sonra başkan bizi yeniden saydı. Yine bir kişinin eksik olduğunu gördü.

"Çimbik eksik," dedik.

"Denize mi girdi yine?" diye sordu başkanımız, solgun bir yüzle.

Ama yanımızdaki ekibin başkanı, "Bende fazladan bir çocuk var. Seninki olmasın?" diye sordu.

O fazladan çocuk Çimbik'ti. Koca bir çikolatası olan bir çocukla konuşmaya gitmişti.

Çimbik'le geri döndüklerinde başkan bizi yeniden saydı, on üç kişi olduğumuzu gördü.

"Baykuş Gözü ekibinden olmayan kim var burada?" diye sordu başkan.

"Ben efendim," dedi tanımadığımız ufak bir çocuk.

"Sen hangi ekiptensin? Kartallar Ekibi'nden mi, Kaplanlar Ekibi'nden mi?"

"Yok, ben plajdaki Mimoza Oteli'ndenim. Babam işte orada uzakta kumun üstünde uyuyor."

Çocuk, "Baba, baba!" diye bağırdı.

Uyuyan adam başını kaldırdı, yavaşça bize doğru yürüdü.

"Yine ne oldu Tombik?" diye sordu adam.

Ekip başkanımız, "Oğlunuz bizimkilerle oynamaya gelmiş. Kamp yaşamından hoşlanıyor galiba," dedi.

O zaman adam, "Evet, ama onu hiçbir zaman kampa yollamayacağım. Alınmayın ama, bence, anneleri babaları yanlarında olmayınca kimse onlara yeterince göz kulak olmuyor," dedi.

Kamp Başkanı Bay Kavun'un, çocuklardan sonra en sevdiği şey orman gezintileridir. Bu nedenle Bay Kavun, aklına gelen parlak buluşu açıklamak için akşam yemeğinin bitmesini sabırsızlıkla bekledi.

Kara Orman

Dün, akşam yemeğinden sonra Kampın Başkanı Bay Kavun hepimizi çevresine topladı, "Yarın, büyük adamlar gibi, çantalarımızı sırtlayıp yürüyerek Kara Orman'a gidiyoruz. Bu sizin için hem güzel bir gezinti hem çok ilginç bir deney olacak," dedi.

Bay Kavun, yola çok erken çıkacağımızı, yola çıkmadan önce Bay Sıkıbilek'in bize yemek paketleri dağıtacağını da sözlerine ekledi.

Hepimiz, "Ya ya ya! Şa şa şa!" diye üç kez bağırdık.

Heyecan içinde yatmaya gittik.

Ekip başkanımız sabah saat altıda bizi uyandırmaya geldi.

"Altı kalın ayakkabılarınızı giyin. Yanınıza da kazak alın. Yemek paketlerinizi ve voleybol topunu unutmayın," dedi.

"Başkan! Başkan! Fotoğraf makinemi götürebilir miyim?" diye sordu Bilmoş.

"Tabii Bilmoş. Ormanda resmimizi çekersin, güzel bir anı olur," dedi başkan.

"Çocuklar, çocuklar, duydunuz mu? Resim çekeceğim," dedi gururla Bilmoş.

"Salak! Makinen çok umurumuzdaydı. Ben resmimi çektirmeyeceğim işte. Kımıldayacağım!" dedi Çimbik.

"Kıskanç! Fotoğraf makinen olsaydı böyle konuşmazdın!" dedi Bilmoş.

"Benim mi fotoğraf makinem yokmuş? Güldürme beni! Evde seninkinden çok daha güzel bir makinem var benim, yaaa," dedi Çimbik.

"Yalancının, şapşalın tekisin sen!" dedi Bilmoş.

Ve birbirlerine girdiler. Ama dövüşleri yarıda kaldı, çünkü başkan onlara, soytarılıklarını sürdürürlerse Kara Orman'a gidemeyeceklerini söyledi.

Sonra başkan, "Geç kalacaksınız. Çabuk olun," dedi.

Güzelce kahvaltı ettikten sonra mutfakta sıraya girdik. Bay Sıkıbilek hepimize birer sandviçle birer portakal dağıttı. Bu iş oldukça zaman aldı. Sonunda Sıkıbilek sinirlenmeye başlamıştı. Hele hele, Sulugöz sandviçini açıp da, "Efendim bana etin yağlısı gelmiş," dediği zaman, "N'apalım, sen de yersin," dedi Bay Sıkıbilek.

"Annem evde bana hiç yağlı et yedirmez. Hem ben yağlı eti hiç sevmem."

"Yeme öyleyse."

"Ama az önce yememi söylüyordunuz. Haksızlık bu! Annemin babamın yanına dönmek istiyorum!" dedi Sulugöz ve ağlamaya başladı.

Ama her şey yoluna girdi. Çünkü Kıvır, etinin yağını yemiş olduğundan, sandviçini Sulugöz'ünküyle değiş tokuş etti.

Bay Kavun önde, biz ekip başkanlarımızla arkada, kamptan çıktık. Gerçek bir geçit töreni gibiydi. Bir süre şarkılar söylettiler bize. Kendi kendimizle gurur duyduğumuz için çok yüksek sesle söylüyorduk. Ne yazık ki oldukça erkendi, milletin tatilini geçirdiği otellerin önünden geçerken kimse bizi görmedi. Yine de pencerelerden biri açıldı, bir adam, "Deli misiniz, nesiniz? Bu saatte böyle bağırılır mı?" diye bağırdı.

Sonra bir başka pencere açıldı, bir başka adam az önce bağıran adama, "Bay Kalınense, böyle avaz avaz bağıran siz misiniz? Bütün gün çocuklarınıza katlandığımız yetmiyor mu?" dedi.

"İyi ki yemekte tabağınızı iki kez dolduruyorlar. Artık çalımınızdan geçilmiyor Bay Çalçene!.." dedi birinci adam.

Sonra bir pencere daha açıldı, başka bir adam ba-

ğırmaya koyuldu. Ama neler söylediğini duyamadık. Çünkü oradan uzaklaşmıştık. Hem çok yüksek sesle şarkı söylediğimizden pek bir şey duyamıyorduk.

Sonra, yoldan çıkıp bir otlaktan geçtik. Çoğumuz geçmek istemiyordu, otlakta üç inek vardı çünkü. Ama koca adamlar olduğumuzu, korkmamamız gerektiğini söylediler ve bizi otlaktan geçmeye zorladılar. Otlakta, yalnızca Bay Kavun'la ekip başkanları şarkı söyledi. Bizler şarkının "lâ lâ lâ" bölümüne otlaktan çıkıp ormana girdiğimizde katıldık.

Orman çok şirin. Bir sürü, bir sürü ağaçla dolu. Hayatınızda hiç görmediğiniz kadar çok ağaç. Öyle çok yaprak var ki, gökyüzü bile görünmüyor. Hiç aydınlık bir yer değil. Ufak bir yol bile yok. Durmak zorunda kaldık, çünkü Sulugöz yerlerde yuvarlanmaya,

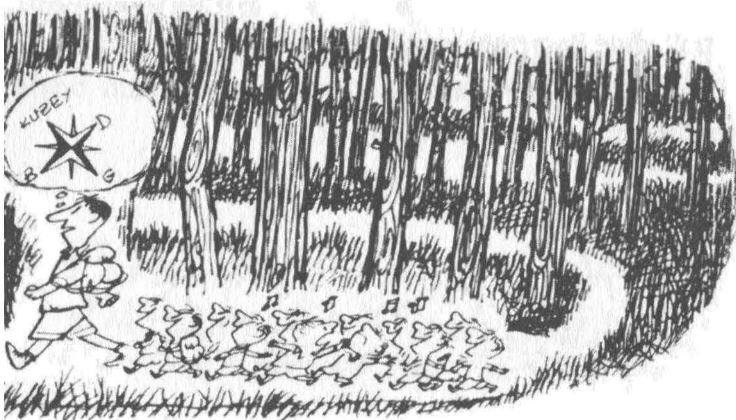

bağırarak, yolunu yitirmekten, yabanıl hayvanlarca parçalanmaktan korktuğunu söylemeye başladı.

"Bana bak ufaklık, sen artık çekilmez oldun! Bak, arkadaşların korkuyor mu?" dedi ekip başkanımız.

Sonra başka bir çocuk daha ağlamaya koyuldu. Evet işte, kendisinin de korktuğunu söyledi. Sonra üç-dört çocuk daha ağlamaya başladılar. Ama sanırım bazıları bunu komiklik olsun diye yapıyorlardı.

O zaman Bay Kavun koşarak geldi, bizi çevresine topladı. Ağaçlardan ötürü bu pek kolay olmadı. Şimdi büyük adamlar gibi davranmamız gerektiğini söyledi ve yön bulmak için çeşitli yöntemler olduğunu açıkladı. Önce pusulaya, sonra güneşe, sonra yıldızlara, sonra ağaçlara bakarak yön bulunabilirdi. Hem o, geçen yıl da Kara Orman'a gitmişti, yolu biliyordu, hem bu kadar eğlence yeterdi ve hadi bakalım ileri marş, yürüyelimdi.

Hemen yürüyemedik. Çünkü ormana dağılmış arkadaşları bulmak gerekti. İki arkadaş saklambaç oynuyordu, birini hemen bulduk, ötekini saklandığı ağacın arkasından çıkartana dek çok bağırmak gerekti. Bir başkası mantar topluyor, üç kişi voleybol oynuyordu, Kıvır, kiraz aramaya çıktığı ağaçtan bir türlü inemiyordu.

Herkesi toplayıp yürümeye başladığımızda Bilmoş, "Başkan, kampa dönmeliyiz. Fotoğraf makinemi unuttum," dedi.

Çimbik gülmeye başlayınca, Bilmoş'la birbirlerine girdiler.

Ama ekip başkanımız, "Yeter, yoksa valla döverim!" diye bağırınca durdular.

Hepimiz çok şaşırdık. Ekip başkanımızın böyle bağırdığını ilk kez duyuyorduk.

Uzun uzun yürüdük. Artık yorulmaya başlamıştık. Durduk. Bay Kavun başını kaşıdı, sonra ekip başkanlarını çevresine topladı. Hepsi farklı yönleri işaret ediyorlardı.

Bay Kavun, "Geçen yıldan bu yana birkaç ağaç kesmiş olmalılar, çok garip, yoksa yolu hemen bulurdum," dedi.

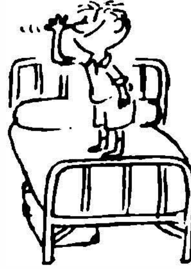
Sonra parmağını ağzına soktu, havaya kaldırdı ve yeniden yola koyuldu. Biz de peşinden. Vay canına! Yön bulmak için böyle bir yöntemin varlığından hiç söz etmemişti.

Uzun süre yürüdükten sonra ormandan çıkabildik ve yeniden otlaktan geçtik. Ama ineklere rastlamadık, herhalde yağmur yağdığı içindi.

Yola kadar koştuk, bir garaja girdik, yiyeceklerimizi orada yedik. Şarkı söyledik ve çok eğlendik.

Yağmur dindiğinde, artık çok geç olduğundan kampa döndük. Bay Kavun yılmadığını, yarın ya da öbür gün Kara Orman'a yine gideceğimizi söyledi.

Otobüsle ama...

"Sevgili anneciğim, sevgili babacığım,

"Çok uslu duruyorum. Önüme konan her yemeği yiyorum. Çok iyi eğleniyorum ve sizden, öğlen uykusuna yatmamam için Bay Kavun'a bir mektup yollamanızı istiyorum. Hani babamla bir gün aritmetik problemini çözemeyip ertesi gün öğretmene bir mektup götürmüştüm ya, işte onun gibi..."

(Pıtırcık'ın, ailesine yolladığı bir mektuptan)

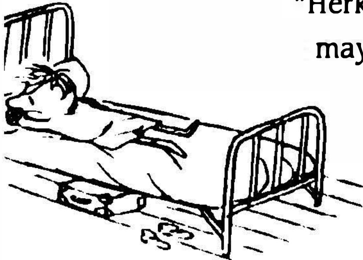
Öğle Uykusu

Kampta sevmediğim bir şey varsa o da yemekten sonraki öğlen uykusu. Hepimiz öğlen uykusuna yatmak zorundayız. Bu büyük haksızlık. Ne yani, yalan mı, sabah yataktan kalkıp yataklarımızı ve beden eğitimimizi yapıp, yıkanıp, kahvaltı edip, denize inip, yüzüp kumda oynadıktan sonra yorgun olmamızı ve yatağa girmemizi gerektiren hiçbir neden göremiyorum.

Öğlen uykusunun tek iyi yanı şu: Ekip başkanımız, kulübemize bizi denetlemeye gelir, rahat duralım diye bize masal anlatır. Bu da çok kıyaktır.

"Herkes yatağa! Artık sesinizi duymayacağım," dedi başkanımız.

Hepimiz söz dinledik, bir tek Bilmoş, yatağının altına girdi.

"Bilmoş! Bu tür maskaralıklar hep senin başından çıkar! Ekibin en yaramaz çocuğu sensin!" diye bağırdı ekip başkanımız.

"Ama başkan, ayakkabılarımı arıyorum," dedi Bilmoş.

Bilmoş arkadaşımdır. Gerçekten çok yaramazdır. Onunla çok eğleniriz.

Bilmoş da herkes gibi yatağına uzanınca, başkan uyumamızı, gürültümüzle bitişik kulübedekileri rahatsız etmememizi söyledi.

"Bir masal! Bir masal!" diye bağırdık hepimiz.

Başkan, derin derin içini çekip, "Peki, tamam, ama ne olur susun," dedi. Sonra da anlatmaya başladı:

"Bir varmış bir yokmuş; uzak bir ülkede iyi yürekli bir padişahın çok kötü yürekli bir veziri varmış..."

Sonra durdu, "Vezir nedir, kim biliyor?" diye sordu.

Bilmoş, parmağını kaldırdı.

"Evet Bilmoş?"

"Dışarı çıkabilir miyim başkan?" dedi Bilmoş.

Başkan gözlerini kısıp Bilmoş'a baktı, ağzını açtı, ağzını havayla doldurdu, sonra, "Peki çık, ama çabuk dön," dedi.

Bilmoş çıktı.

Sonra başkan, yatakların arasında dolaşıp masalını anlatmayı sürdürdü.

Ben, aslında kovboylu, Kızılderili ya da pilotlu öyküleri daha çok severim.

Başkan anlatıyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Gözlerim gittikçe kapanıyordu.

At üstünde gidiyordum. Üstümde kovboy giysileri, belimde çok kıyak gümüş tabancalar vardı. Bir sürü kovboya komut veriyordum. Çünkü ben şeriftim. Kızılderililer bize saldıracaktı.

Birden biri, "Bakın çocuklar, yumurta buldum!" diye bağırdı.

Yatağımın üstünde doğruldum. Kulübeye Bilmoş'un girdiğini gördüm. Elinde bir yumurta vardı.

Hepimiz yumurtayı görmek için kalktık.

"Yatın! Herkes yatağına!" diye bağırdı başkan.

Sinirleri çok bozulmuştu.

"Başkan, sizce bu ne yumurtası?" diye sordu Bilmoş.

Ama başkan, bunun kendisini ilgilendirmediğini, Bilmoş'un yumurtayı bulduğu yere götürüp hemen dönmesini söyledi.

Bilmoş yumurtasıyla çıktı.

Artık kimse uyumadığından, başkan masalını anlatmayı sürdürdü. Masal fena değildi, hele padişahın hakkında ne düşünüldüğünü öğrenmek için kılık değiştirdiği, kötü vezirin de durumdan yararlanıp tahta oturduğu bölüm. Sonra başkan durdu, "Şu Bilmoş yaramazı nerede kaldı?" dedi.

"İsterseniz gidip onu getireyim," dedi Çimbik.

"Peki ama hemen dön," dedi başkan.

Çimbik'in dışarı çıkmasıyla geri gelmesi bir oldu.

"Başkan, başkan! Bilmoş ağacın tepesinde, inemiyor!" diye bağırdı Çimbik.

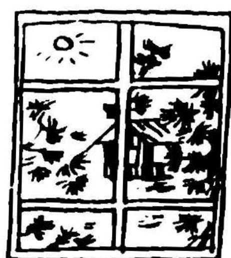
Başkan koşarak dışarı çıktı. Hepimiz ardına takıldık. Hiçbir şey duymamış olan Kıvır'ı bile uyandırdık.

Bilmoş, ağacın ta tepesinde, bir dalın üstünde oturuyordu. Keyfi çok bozuktu.

Parmağımızla işaret ederek, "İşte orada! Orada!" diye bağırdık hepimiz.

"Susun! Bilmoş, orada ne yapıyorsun?" diye bağırdı başkanımız.

"Söylediğiniz gibi, yumurtayı bulduğum yere koydum. Buradaki yuvanın içinde bulmuştum, ama ağa-

ca tırmanırken dallardan biri kırıldı, aşağıya inemiyorum," dedi Bilmoş ve ağlamaya koyuldu.

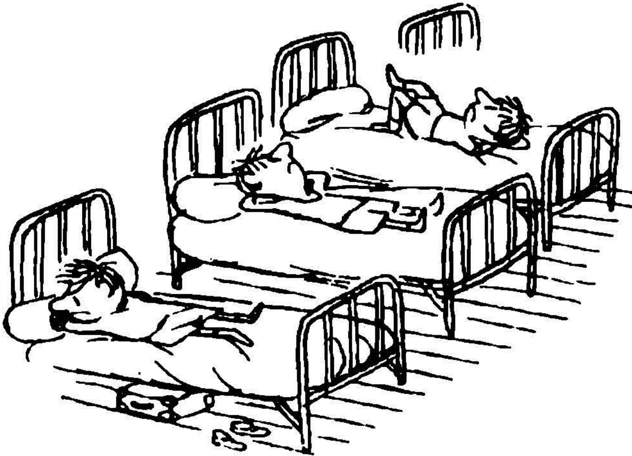
Müthiş bir sesi vardır Bilmoş'un. Ağladı mı ta uzaklardan duyulur.

Ağacın yanındaki kulübeden bir başka ekibin başkanı çıktı. Çok öfkeliydi.

"Bu gürültüyü seninle ekibin mi koparıyorsunuz? Ufaklıklarımı uyandırdın. Daha yeni uyutmuştum!" dedi başkanımıza.

"Ya ben ne diyeyim?" dedi başkanımız. "Benim ufaklıklardan biri orada ağacın tepesinde!"

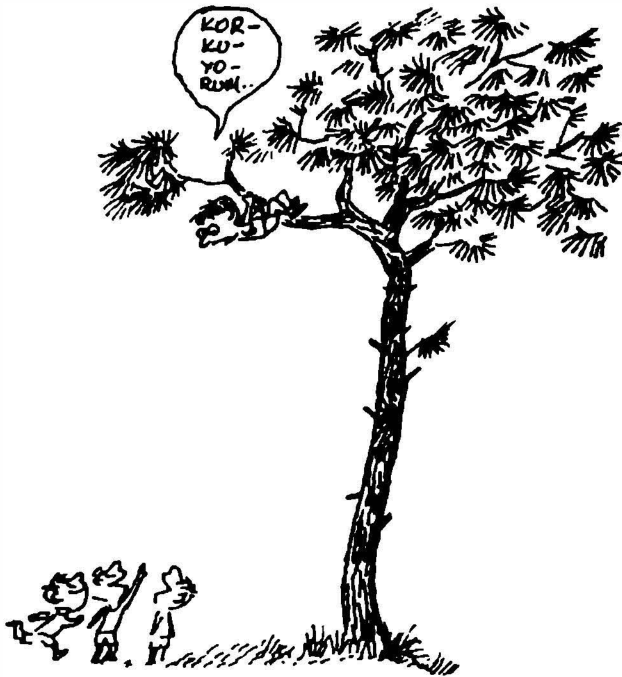
Öbür başkan baktı. Güldü. Ama uzun süre değil. Çünkü ekibindeki bütün çocuklar, olanları anlamak için kulübelerinden çıkmışlardı. Ağacın çevresinde oldukça kalabalıktık.

"Yataklarınıza dönün!" diye bağırdı öbür ekibin başkanı. Sonra yine bizim başkana döndü, "Yaptığını beğendin mi? Ufaklıklarını biraz daha iyi tut. Sözünü dinletemeyen, tatil kampında ekip başkanı olmaya kalkmamalı!" diye bağırdı.

"Yok canım. Benim yerimde olsaydın görürdük. Hem senin ufaklıklar da benimkiler kadar gürültü koparıyor," dedi bizim başkan.

"Evet ama, benim ufaklıkları uyandıran seninkiler!" dedi öbür başkan.

"Başkan, inmek istiyorum!" diye bağırdı Bilmoş.

Başkanlar o zaman kavgayı bıraktılar, merdiven getirmeye gittiler.

"Ağacın tepesinde asılı kalmak için iyice salak olmak gerek," dedi öbür ekipten biri.

"Sana ne!" dedim.

"Saman ye! Ekibinizde hepiniz salaksınız, bunu herkes biliyor," dedi öbür ekipten bir başka çocuk.

"Ne dedin bakiiim?" dedi Kıvır.

Öteki, ne dediğini yineleyince dövüşmeye başladık.

"Hey çocuklar! Beni bekleyin, öyle başlarsınız!" diye bağırdı Bilmoş.

Sonra başkanlar koşup geldiler. Yanlarında, bir merdivenle, olanları öğrenmek isteyen Bay Kavun vardı. Herkes bağırıyordu. Çok hoştu. Başkanlar çok öfkeliydiler. Belki de Bilmoş, ağaçtan inmek için onları beklemedi diye. Ama n'apalım, Bilmoş bir an önce eğlenmeye katılmak istemişti.

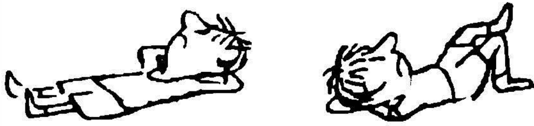
"Herkes kulübesine!" diye bağırdı Bay Kavun.

Sesi tıpkı okuldaki gözetmenimiz Karagöz'ünkü gibiydi.

Hepimiz yatmaya gittik.

Ama yataklarda fazla kalamadık. Çünkü toplanma saati geldi, ekip başkanımız bizi dışarı çıkardı. Hoşnut görünüyordu. Sanırım o da öğlen uykusunu pek sevmiyor.

Ama gene gürültü koptu. Çünkü Bilmoş yatağının üstünde uyuyakalmıştı, bir türlü kalkmak istemiyordu.

"Canım,

"Umarız gerçekten yaramazlık etmiyorsun, önüne konan bütün yemekleri yiyor, iyi eğleniyorsundur. Öğlen uykusuna gelince: Bay Kavun haklı. Akşam yemeğinden sonra olduğu gibi öğlen yemeğinden sonra da yatıp dinlenmen, uyuman gerek. Bıraksalar, geceleri bile oynamak isteyeceğini biliyoruz tavşanım. Neyse ki başında büyüklerin var. Hiçbir zaman onların sözünden çıkmamalısın. Baban dedi ki: Aritmetik problemini o gün kendisi çözmüşmüş, ama sonucu senin tek başına bulmanı istemişmiş..."

(Pıtırcık'ın ailesinden gelen mektuptan)

Gece Oyunu

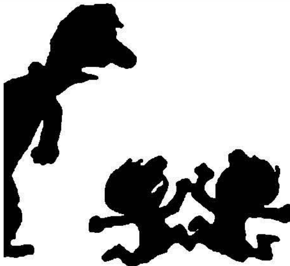
Dün akşam yemekte Bay Kavun'la ekip başkanları bize bakarak fiskoslaşıp durdular. Tatlıdan sonra da ahududu reçeli vardı, pek güzeldi. Yemek biter bitmez hemen yatmaya gitmemizi söylediler.

Ekip başkanımız, kulübemize bizi görmeye geldi. Hemen uyumamızın iyi olacağını, çünkü çok zinde olmamız gerekeceğini söyledi.

"Neden?" diye sordu Pırpır.

"Görürsünüz," dedi başkan.

Sonra bize iyi geceler diledi ve ışığı söndürdü.

Ben bu gecenin her gece gibi olmadığını sezmiştim. Bu nedenle gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum. Yatmadan önce sinirlerim gerildi mi hiç uyuyamam.

Bağrışlar ve düdük sesleriyle birden fırlayıverdim. Dışarıda, "Gece Oyunu! Gece Oyunu! Toplanın!" diye bağırıyorlardı.

Hepimiz yataklarımızın üstünde doğrulduk. Yalnız hiçbir şey duymamış olan Kıvır hâlâ uyuyordu, Sulugöz de korkudan örtünün altında ağlıyordu. Yüzünü görmüyor, salt "Hımmm! Mımmmm!" gibi şeyler duyuyorduk. Ama biz onu tanırız. Her zamanki gibi yine annesinin babasının yanına dönmek istediğini anlamıştık.

Sonra kulübemizin kapısı açıldı, içeri ekip başkanımız girdi. Işığı yaktı, geç kalmamamızı, hemen sıkıca giyinmemizi söyledi.

O zaman Sulugöz, başını örtünün altından çıkarıp gece vakti dışarıda dolaşmaktan korktuğunu, ana babasının hiçbir zaman geceleri çıkmasına izin vermediklerini, kendisinin de gece vakti dışarı çıkmayacağını söyledi.

"Peki öyleyse sen burada kal," dedi başkanımız.

Bunun üzerine Sulugöz yatağından fırladı, herkesten önce o hazırlandı. Tek başına kalmaktan kork-

tuğunu, annesine babasına şikâyette bulunacağını söyledi.

Kampın ortasında toplandık, çok geç ve çok karanlık olduğu için kampın ışıklarını yakmışlardı. Yine de pek bir şey görülmüyordu.

Bay Kavun, bizi bekliyordu.

"Sevgili çocuklar, gece oyunu düzenledik. Hepimizin çok sevdiği Bay Sıkıbilek, yanına bir sancak alıp kamptan çıktı. Onu bulup sancağı geri getirmek size düşüyor. Ekip halinde çalışacaksınız, sancağı getiren ekibin çocuklarına fazladan birer çikolata dağıtılacak. Bay Sıkıbilek, kolaylık olsun diye size birkaç ipucu bıraktı. İyi dinleyin: Çin'e doğru gittim. Beyaz çakıl taşlarının önünde de... Ben konuşurken gürültü etmeseniz olmaz mı?" dedi.

Bilmoş, düdüğünü cebine soktu.

Bay Kavun konuşmasını sürdürdü:

"Beyaz çakıl taşlarının önünde kararımı değiştirip ormana daldım. Yolumu yitirmemek için Parmak Çocuk'un yaptığını yaptım ve... Son kez söylüyorum: Şu düdükle oynamayı bırakın."

"Ah, özür dilerim Bay Kavun, sözünüz bitti sanmıştım," dedi bir ekip başkanı.

Bay Kavun, derin derin göğüs geçirdi.

"Peki, bu ipuçlarıyla, aklınızı kullanırsanız Bay Sıkıbilek'le sancağını bulabilirsiniz. Haydi bakalım, iş başına," dedi Bay Kavun.

Ekip başkanları bol bol düdük öttürdüler. Herkes sağa sola koşmaya başladı. Ama kimse kamptan çıkmadı. Çünkü nereye gideceğimizi bilmiyorduk.

Çok keyifliydik. Geceleyin böyle oynamak müthiş bir şeydi.

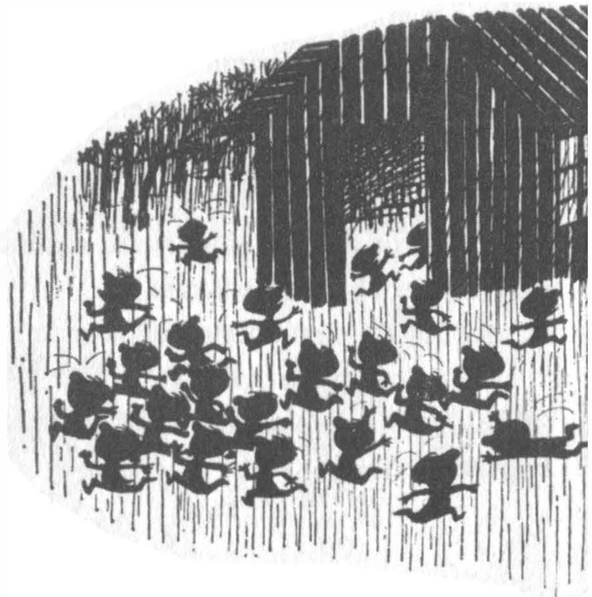
"Gidip elektrikli lambamı getireceğim!" diye bağırdı Pırpır.

Ama ekip başkanımız izin vermedi:

"Dağılmayın. Araştırmalarınıza nereden başlayacağınıza aranızda karar verin. Çabuk olun, yoksa Sıkıbilek'i sizden önce başka bir ekip bulacak," dedi.

Bu konuda pek meraklanmaya gerek yoktu aslında. Çünkü herkes bağırıp koşturuyordu, ama henüz kimse kamptan çıkmış değildi.

"Canım, kafanızı çalıştırsanıza! Bay Kavun, Çin'e

doğru gittiğini söyledi. Çin nerededir?" dedi ekip başkanımız.

"Benim Çin'i gösteren bir atlasım var. Doğum günümde teyzem armağan etmişti. Ama onun yerine keşke bir bisiklet alsaydı," dedi Çimbik.

"Evde benim çok güzel bir bisikletim var," dedi Bilmoş.

"Yarış bisikleti mi?" diye sordum.

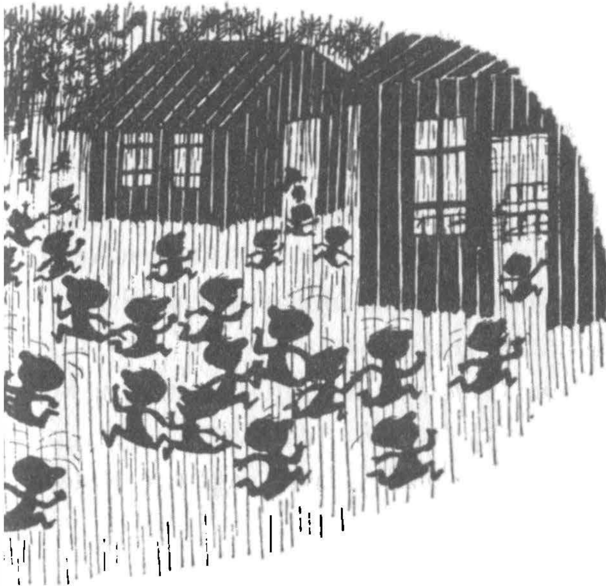
"Kulak asma, o palavracının tekidir," dedi Çimbik.

"Şimdi sana bir tokat atayım da, palavracı mıyım, değil miyim gör," dedi Bilmoş.

"Çin doğudadır!" diye bağırdı ekip başkanımız.

"Doğu nerede?" diye sordu biri.

"Hey başkan, bu çocuk bizden değil. Bu bir casus!" diye bağırdı Pırpır.

"Casus değilim. Ben Kartallar Ekibi'ndenim. Bizim ekip kampın en iyi ekibidir," dedi çocuk.

"Öyleyse git kendi ekibini bul," dedi başkanımız.

"Nerede olduğunu bilmiyorum!" dedi çocuk ağlayarak.

Ne aptal şeydi şu çocuk, daha kimse kamptan ayrılmadığına göre ekibi de pek uzakta olmamalıydı.

"Güneş nereden doğar?" diye sordu ekip başkanımız.

"Pencerenin ucunda yatan Kıvır'ın yanından doğar. Kıvır, bu nedenle erken uyandığı için hep şikâyetçi," dedi Mırmır.

"Hey başkan, Kıvır aramızda değil," dedi Çimbik.

"Evet, uyanamadı. Amma da uyuyor şu Kıvır, gidip uyandırayım," dedi Bilmoş.

"Çabuk ol," dedi ekip başkanımız.

Bilmoş koşarak uzaklaştı. Dönüşte Kıvır'ın uykusu olduğunu ve gelmek istemediğini söyledi.

"Canı isterse. Zaten yeterince zaman yitirdik," dedi başkan.

Ama daha kimse kamptan çıkmadığı için, önemli değildi.

Sonra, kampın ortasında duran Bay Kavun bağırmaya koyuldu:

"Susun! Ekip başkanları, düzeni sağlayın! Ekip-

lerinizi toplayıp artık oyunu başlatın!"

Bayağı iş çıktı. Çünkü karanlıkta ekipler birbirine karışmıştı. Bizim aramızda bir Kartal'la iki Yiğit vardı. Sulugöz'ü az sonra, Sarıbenizlilerin orada bulduk. Onu, ağlayış biçiminden tanıdık çünkü. Pırpır, başkanlarını yitirmiş olan Avcılar Ekibi'nin arasına casusluk yapmaya gitmişti.

Pek eğleniyorduk.

Sonra birden müthiş bir yağmur başladı.

"Oyunu bırakıyoruz! Ekipler kulübelerine dönsünler!" diye bağırdı Bay Kavun.

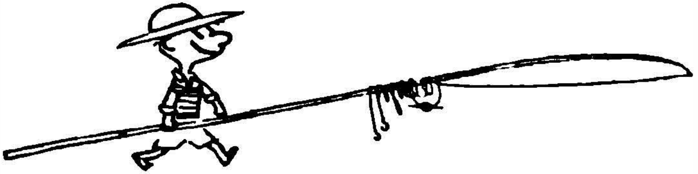
Bu iş çok çabuk oldu, çünkü daha kimse kamptan çıkmamıştı.

Bay Sıkıbilek'le sancağını ertesi gün portakal bahçesi olan çiftçi, arabasıyla getirdi.

Bize sonradan anlattılar: Bay Sıkıbilek ormana gizlenmiş, sonra yağmur yağmaya başlayınca bizi beklemekten bıkmış, kampa dönmek istemiş, ama ormanda yolunu yitirmiş, su dolu bir çukura düşmüş, bağırmaya başlamış. Bunun üzerine çiftçinin köpeği havlamış. Çiftçi, Bay Sıkıbilek'i bulmuş, çiftliğine götürmüş, onu bütün gece orada ağırlamış.

Ama çiftçiye fazladan çikolata verdiler mi, vermediler mi, söylemediler.

Oysa bence bunu bayağı hak etmişti, değil mi ama.

"Balık tutmanın, insan üzerinde yatıştırıcı etkisi olduğu tartışılmaz." Bir dergide okuduğu bu birkaç sözcük, Baykuş Gözü Ekibi'nin genç başkanı Çengel'i pek etkiledi. Genç başkan bütün bir gece boyunca düşünde, durgun suyun üstündeki oltalarını, konuşmadan, kıpırdamadan izleyen on iki tane çocuk gördü.

Balık Çorbası

Bu sabah ekip başkanımız kulübemize girdi, "Hey çocuklar. Bugün, hep birlikte yüzmeye gitmek yerine, balık tutmak ister miydiniz?" diye sordu.

"Evet!" diye yanıtladık hepimiz.

Aşağı yukarı hepimiz. Çünkü Sulugöz hiçbir şey demedi. O her şeyden kuşkulanır ve hep annesiyle babasının yanına dönmek ister. Kıvır da bir şey demedi. Daha uyanmamıştı çünkü.

"Peki. Öğlene balık getireceğimizi aşçıya haber verelim. Ekibimiz, bütün kampa bir balık çorbası ikram edecek. Bütün ekipler Baykuş Gözü Ekibi'nin en iyi ekip olduğunu öğrenecek böylece. Yaşasın Baykuş Gözü Ekibi!" dedi başkanımız.

"Yaşasın!" diye bağırdık hepimiz. Kıvır dışında.

"Parolamız ne?" diye sordu başkanımız.

"Cesaret!" diye yanıtladık hepimiz, o sırada uyanan Kıvır bile.

Toplandıktan sonra, öbürleri plaja inerken kampın Başkanı Bay Kavun, bizlere birer olta ve ufak kurtlarla dolu eski bir kutu verdi.

"Çok gecikmeyin, çorbayı hazırlayacak zamanım olsun!" diye bağırdı aşçıbaşı gülerek.

Aşçıbaşımız hep güler. Kendisini çok severiz. Onu mutfağında ziyarete gittiğimizde, "Dışarı, sizi gidi dilenciler! Koca kepçemle kovalayacağım sizi! Şimdi görürsünüz!" diye bağırır ve bize bisküvitler dağıtır.

Oltalarımız ve kurtlarımızla iskelenin ta ucuna gittik. Kimse yoktu, yalnızca beyaz şapkalı şişko bir adam balık tutuyordu. Bizi gördüğüne pek sevinmemişti.

"Balık tutmak için her şeyden önce sessizlik gerekir, yoksa balıklar ürküp kaçarlar! Dikkatsizlik istemem, kimsenin suya düştüğünü görmek istemiyorum! Topluca durun! Kayalara inmek yasak! Olta iğnelerinizle bir yerlerinizi incitmemeye bakın!" dedi başkanımız.

"Bitmedi mi!" diye sordu şişko adam.

"Hı?" dedi başkanımız, şaşkınlıkla.

"Daha uzun süre böyle avaz avaz bağıracak mı-

sınız? Bu bağrışlarla balinaları bile kaçırtırsınız," dedi şişko adam.

"Buralarda balina mı var?" diye sordu Pırpır.

"Balina varsa ben giderim!" diye bağırdı Sulugöz. Korktuğunu, annesinin babasının yanına dönmek istediğini söyleyip ağlamaya koyuldu. Ama hiçbir yere gitmedi. Giden, o şişko adamcağız oldu. Aman iyi iyi, biz bize çok daha rahat edecektik.

"İçinizde balık tutmuş olan var mı?" diye sordu başkanımız.

"Ben," dedi Çırçır. "Geçen yıl nah şu kadar bir balık tutmuştum."

Ve kollarını açabildiği kadar açtı. Biz güldük. Çünkü Çırçır çok yalancıdır, hem de aramızda en yalancı olanımız odur.

"Yalancısın!" dedi Pırpır.

"Sen de kıskanç ve salaksın. Nah şu kadardı balığım işte!" dedi Çırçır.

Pırpır, Çırçır'ın kollarının açık olmasından yararlanıp yüzüne bir tokat attı.

"Yeter artık, yoksa ikinizin de balık tutmasını yasaklarım. Anlaşıldı mı?" diye bağırdı başkanımız.

Pırpır'la Çırçır rahat durdular. Yine de Çırçır, tutacağı balığı birazdan göreceğimizi, ne yani, daha neler, Pırpır da hepimizinkinden büyük bir balık yakalayacağını söyledi.

Başkan, oltamızın ucundaki çengele nasıl kurt takıldığını gösterdi.

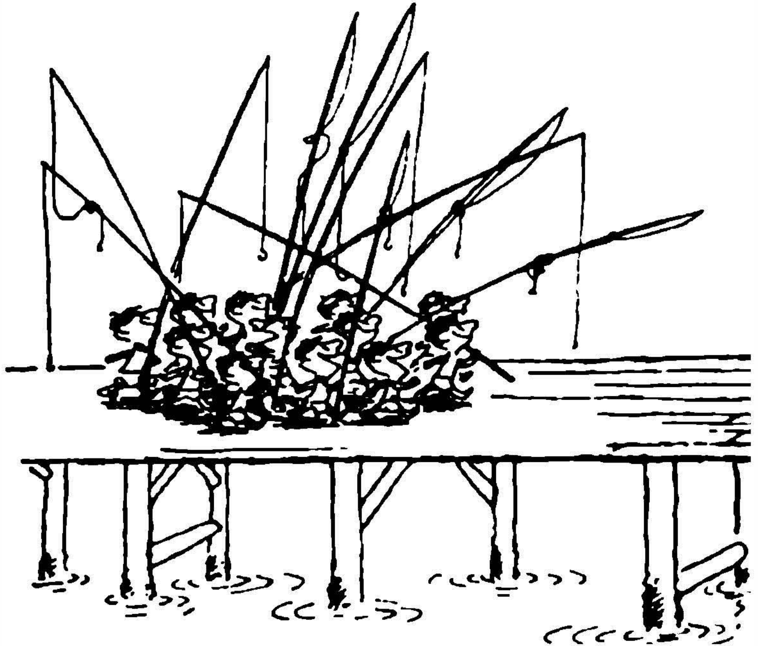
"Aman dikkat edin, olta iğneleriyle bir yerinizi incitmeyin," dedi.

Hepimiz, başkan gibi yapmayı denedik. Ama kolay iş değil. Başkan bize yardım etti. Özellikle ödü kopan ve balıkların ısırıp ısırmadığını soran Sulugöz'e.

Sulugöz, iğnesine bir kurt takılır takılmaz, oltasını çabucak denize attı, kurtu bir an önce uzaklaştırabilmek için.

Hepimiz oltalarımızı suya sarkıtmıştık.

Pırpır'la Çırçır'ın misinaları birbirlerine dolanmıştı. Kıvır'la Fırfır da iskelenin üstünde bir kurt yarışı düzenlemişlerdi.

"Oltalarınıza dikkat edin!" dedi başkan.

Biz dikkat kesilmiş, oltalarımıza bakıyorduk, ama hiçbir şey olmuyordu.

Sonra Sulugöz bir çığlık attı, oltasını çekti, ucunda bir balık vardı.

"Bir balık! Anneciğim!" diye bağırdı Sulugöz.

Oltasını uzağa fırlattı. Olta kayaların üstüne düştü.

Başkan elini yüzünün üstünde gezdirdi. Ağlayan Sulugöz'e baktı.

"Beni burada bekleyin. Bu küçük... bu küçük sakarın oltasını gidip getireyim," dedi.

Başkan kayalara indi, çok tehlikeli bir işti bu. Çünkü kayalar kaygandı. Ama hiçbir şey olmadı. Yalnızca, Çimbik başkana yardım etmek için kayalara indiğinde azıcık gürültü koptu, çünkü Çimbik denize kaydı, ama başkan onu yakalayabildi.

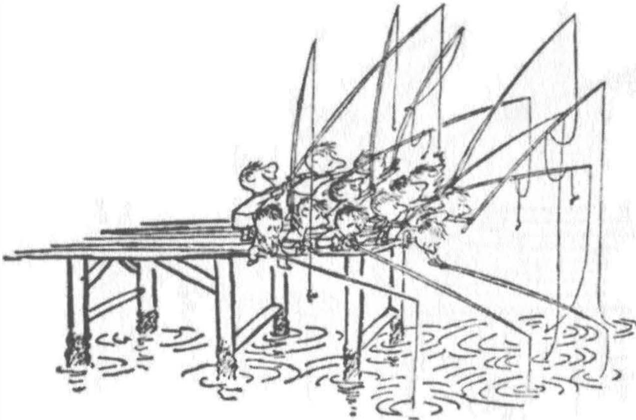
Başkan öyle çok bağırıyordu ki, uzakta, ta plajda bile, insanlar ne olduğunu görmek için ayağa kalktılar.

Başkan oltayı yeniden Sulugöz'e verdiğinde oltanın ucunda artık balık yoktu. Ama Sulugöz, en çok, iğnede kurtun da olmadığını görünce sevindi. İğnesine kurt takmamak koşuluyla yeniden balık tutmaya razı oldu.

İlk balığı Kıvır tuttu. Bugün Kıvır'ın günüydü, kurt yarışını o kazanmıştı, şimdi de bir balık tutmuştu işte. Hepimiz balığı görmeye gittik. Balık pek büyük değildi, ama Kıvır yine de onunla çok gurur duyuyordu. Başkan kendisini kutladı.

Kıvır, balığını tuttuğuna göre, artık işinin bittiğini söyledi. Gidip iskelede uzandı ve uyudu.

İkinci balığı kimin tuttuğunu bahse girerim ki hiç bulamayacaksınız. Ben! Harika bir balıktı! Gerçekten

müthişti! Kıvır'ınkinden birazcık, çok azıcık ufaktı, ama çok güzeldi.

Ne yazık ki başkan, balığı çıkarırken olta iğnesiyle parmağını incitti. Ne garip, başkanın başına böyle bir iş geleceği içime doğmuştu sanki.

Başkan, belki bu yüzden artık dönmek gerektiğini söyledi.

Çırçır'la Pırpır, biraz karşı çıktılar. Çünkü misinalarını ayırmayı başaramamışlardı daha.

Balıkları aşçıbaşına uzatırken, biraz canımız sıkındı. Bütün kampa çorba yapmak için iki balık belki az gelebilirdi. Ama aşçıbaşı güldü, böylesinin çok daha iyi olduğunu, çorba için tam bu kadar balık gerektiğini söyledi. Ödül olarak da bize bisküvitler dağıttı.

Aşçıbaşımız gerçekten harika biri. Çorba nefisti.

Bay Kavun, "Yaşasın Baykuş Gözü Ekibi!" diye bağırdı.

"Yaşasın!" diye bağırdı herkes.

Biz de bağırdık. Çünkü bayağı gurur duyuyorduk.

Sonra aşçıbaşına, çorbadaki balıkların nasıl bu kadar çok ve bu kadar büyük olduklarını sordum.

Aşçıbaşı gülmeye başladı. Balıkların piştikçe şiştiklerini anlattı.

Çok tatlı adam olduğu için reçelli bir de sandviç verdi bana.

"Sayın beyefendi, sayın hanımefendi,

"Oğlunuz Çimbik'in keyfine diyecek yok. Sağlığı ve neşesi yerinde. Ondan çok hoşnut olduğumu sizlere bildirmekten kıvanç duyarım. Çocuğunuz çok uyumlu bir çocuk. Arkadaşlarıyla çok iyi anlaşıyor. Kullanacağım sözcük için beni bağışlayın, ama ara sıra tam bir 'kabadayı' gibi görünmeye çalışıyor. Arkadaşlarının, kendisini bir erkek gibi, bir şef gibi görmelerini istiyor. Hareketli ve kararlı olduğundan, arkadaşları etkisi altında kalmaktadır. Sanırım, bilinçsizce de olsa, onun dengeli bir çocuk olduğunu sezdiklerinden böyle oluyor bu. Yolunuz buralardan geçerse, sizleri görmekten büyük sevinç duyacağım..."

(Bay Kavun'un, Çimbik'in ailesine yazdığı mektuptan)

Çimbik'in Konukları Var

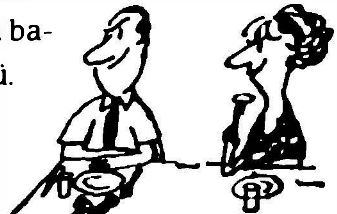
Tatilimi geçirdiğim Mavi Kamp çok güzel bir yer. Bir dolu arkadaş var. Çok eğleniyoruz. Tek eksiğimiz ana babalarımız. Tabii bol bol mektuplaşıyoruz. Biz yaptıklarımızı anlatıyoruz: Uslu olduğumuzu, çok iyi yediğimizi, eğlendiğimizi, kendilerini öptüğümüzü söylüyoruz. Onlar da bize, söz dinlememizi, önümüze konan her yemeği yememizi, dikkatli olmamızı ve bizi öptüklerini yazıyorlar. Ama aynı şey değil, burada olsalardı başka olurdu.

İşte bu nedenle Çimbik çok şanslı. Tam yemeğe oturmuştuk ki, Bay Kavun gülerek kapıda belirdi.

"Çimbik, sana güzel bir sürprizim var. Annenle baban seni görmeye geldiler," dedi.

Hepimiz gelenleri görmeye çıktık.

Çimbik, önce annesinin, sonra babasının boynuna atıldı, onları öptü.

Annesiyle babası Çimbik'e boy attığını, güneşten yandığını söylediler.

Çimbik, onlara elektrikli trenini getirip getirmediklerini sordu.

Görüştüklerine pek sevinmişlerdi.

Sonra Çimbik, onlara, bizleri tanıştırdı:

"İşte arkadaşlarım. Bu Bilmoş, bu Pıtırcık, bu Kıvır, bu Sulugöz, bunlar da öbür arkadaşlar. Bu da ekip başkanımız. Bu kulübemiz. Dün de karides topladım suyun altından."

"Bizimle yemeğe kalır mısınız?" dedi Bay Kavun.

"Rahatsız etmek istemezdik. Şöyle bir uğrayalım dedik," dedi Çimbik'in babası.

"Ben doğrusu ufaklıkların neler yediğini merak ediyorum," dedi Çimbik'in annesi.

"Bizi çok sevindirmiş olursunuz hanımefendiciğim. İzin verirseniz aşçıbaşına haber vereyim," dedi Bay Kavun.

Hep birlikte yemekhaneye döndük.

Çimbik'in annesiyle babası, Bay Kavun'la muhasebecimiz Bay Sıkıbilek'in masasına oturdular.

Çimbik bizimle kaldı. Çok sevinçliydi. Babasının arabasını görüp görmediğimizi sordu.

Bay Kavun, Çimbik'in annesi ve babasına, kampta herkesin Çimbik'ten çok hoşnut olduğunu, oğullarının çok girişken, çok hareketli bir çocuk olduğunu söyledi.

Sonra yemeğe yumulduk.

"Hımmm, çok lezzetli!" dedi Çimbik'in babası.

"Sade, ama sağlıklı bir besin," dedi Bay Kavun.

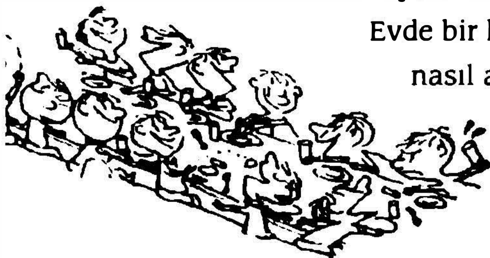
"Sucuğun derisini güzelce soy tavşanım ve iyi çiğne!" diye bağırdı Çimbik'in annesi Çimbik'e.

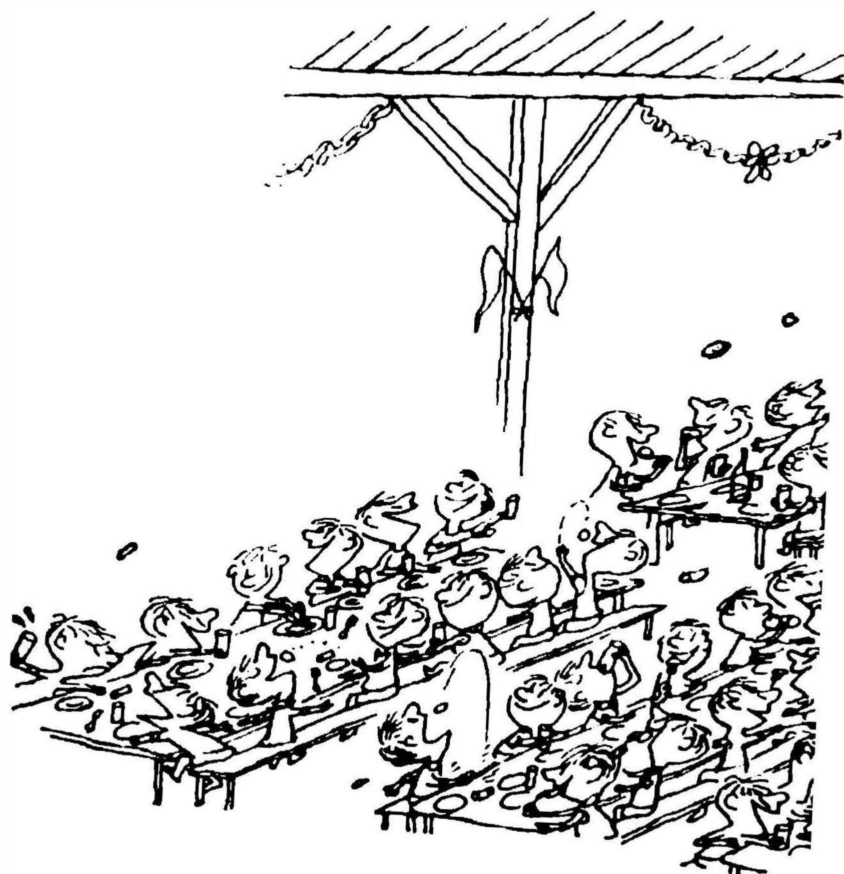
Annesinin bu sözleri Çimbik'i pek mutlu etmedi. Belki de sucuğunu derisiyle yemiş bulunduğu için. Doğrusu yemek konusunda müthiş girişkenliği vardır Çimbik'in. Tıpkı Lüplüp gibi.

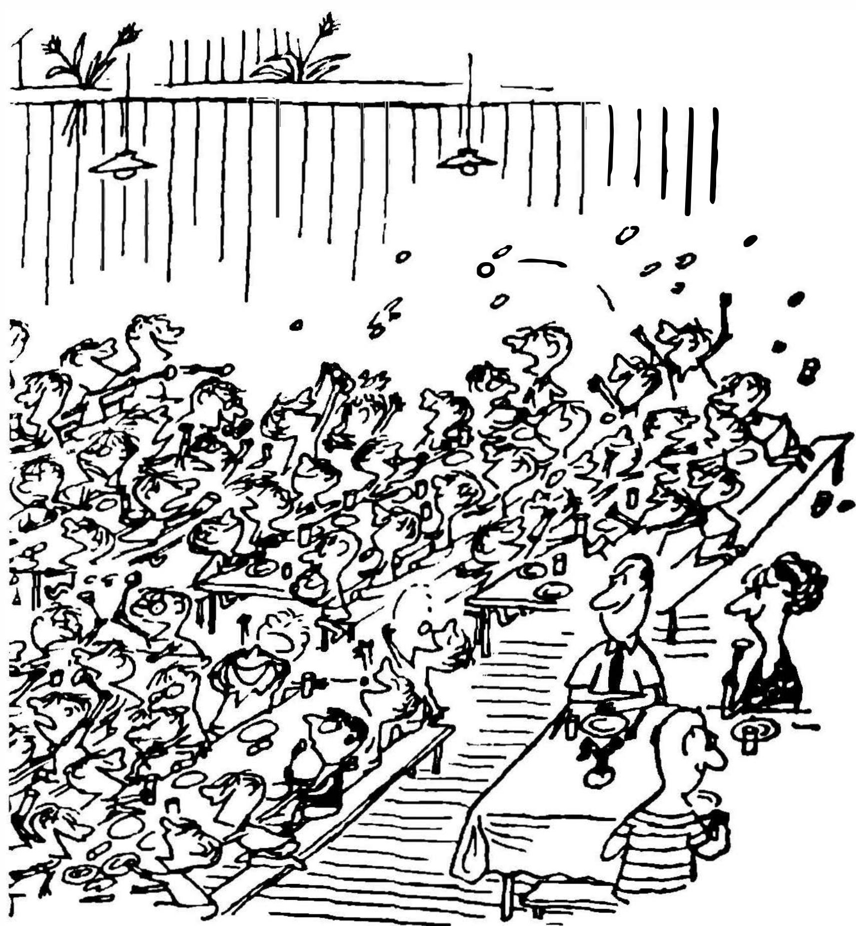
Sonra balık verdiler.

"O gittiğimiz otelde verdikleri balıktan çok daha lezzetli, orada yağ..." dedi Çimbik'in babası.

"Kılçıklara dikkat et tavşanım! Evde bir kılçık yuttuğun gün nasıl ağlamıştın, unuttun mu!" diye bağırdı Çimbik'in annesi.

"Ağlamamıştım!" dedi Çimbik ve kıpkırmızı kesildi. Şimdi eskisinden daha yanık görünüyordu.

Yemekten sonra tatlı vardı. Çok hoştu.

Sonra Bay Kavun, "Bizde âdettir, yemeklerden sonra birkaç şarkı söyleriz," dedi. Ayağa kalktı, "Dikkat!" diye bağırdı.

Kollarını salladı. Biz de, "Orda bir köy var uzakta"yı, sonracıma "Bir küçücük aslancık varmış"ı söyledik.

"Ko-ko-koşar oynarmış," dedik.

Çimbik'in babası bize yardım etti. Çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

Sustuğumuzda Çimbik'in annesi, "Tavşanım, bize 'Küçük salıncak'ı söylesene!" dedi.

Çimbik'in annesi, Bay Kavun'a, oğlunun bu şarkıyı ta ufacıkken söylediğini anlattı. O zamanlar daha babası oğlunun saçlarını kesmeleri için diretmemişti. Doğrusu sonradan saçlarına pek yazık olmuştu. Ne güzel bukleleri vardı Çimbik'in.

Ama Çimbik şarkı söylemek istemedi. Şarkıyı unuttuğunu belirtti.

Annesi ona yardım etmek istedi:

"Hop pa, hop pa, küçük salıncaaak..."

Ama o zaman bile, Çimbik şarkı söylemek istemedi. Bilmoş'un gülmesine de çok bozulmuştu.

Sonra Bay Kavun, artık sofradan kalkmak gerektiğini söyledi.

Yemekhaneden çıktık.

Çimbik'in babası, bu saatte genellikle neler yaptığımızı sordu.

"Öğlen uykusuna yatıyorlar. Öğlen uykusu zorunludur. Dinlenmeleri gerek," dedi Bay Kavun.

"Çok doğru," dedi Çimbik'in babası.

"Ben bugün uyumak istemiyorum. Annem babamla kalmak istiyorum," dedi Çimbik.

"Tabii tavşanım, Bay Kavun'un bugün sana özel izin vereceğini umarım," dedi Çimbik'in annesi.

"O yatmazsa ben de yatmam," dedi Bilmoş.

"Bana ne, ister yat, ister yatma. Ben yatmıyorum," dedi Çimbik.

"Niçin yatmayacakmışsınız bakiim?" dedi Fırfır.

"Evet, Çimbik yatmazsa hiçbirimiz yatmıyoruz!" dedi Fırfır.

"Niçin yatmayacakmışım efendim. Benim uykum

var. Bu salak yatmasa da benim yatıp uyumaya hakkım var," dedi Kıvır.

"Bir tokat ister misin?" dedi Fıldır.

Bay Kavun birden sinirleniverdi:

"Susun! Herkes yatmaya gidecek! Anlaşıldı mı?"

Çimbik işte o zaman bağırmaya, ağlamaya, elleriyle kollarıyla hareketler yapmaya başladı. Biz de çok şaşırdık. Çünkü genellikle bunları Sulugöz yapar. Sulugöz, sürekli ağlayan, annesiyle babasının yanına dönmek istediğini söyleyen bir arkadaştır, ama o sırada bir başkasının ağlamasına o kadar şaşırmıştı ki, hiçbir şey yapamıyordu.

Çimbik'in babasının canı çok sıkılmıştı.

"Zaten, geceye varmak istiyorsak hemen yola koyulmalıyız," dedi.

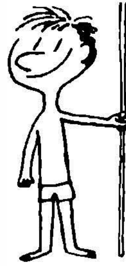
Çimbik'in annesi, evet, bunun doğru olacağını söyledi. Çimbik'i öptü. Bir sürü öğütte bulundu. Bir sürü oyuncak alacağına söz verdi.

Sonra Bay Kavun'a, "Allahaısmarladık," dedi. "Burası gerçekten çok güzel bir yer. Yalnız anne ve babalarından uzaklaştıklarında çocukların biraz sinirli olduklarını düşünüyorum. Anne babaları onları düzenli olarak görmeye gelseler ne iyi olurdu. Daha durgunlaşırlar, aile havası içinde eski dengelerine kavuşurlardı," dedi Çimbik'in annesi.

Sonra hep birlikte yatmaya gittik.

Çimbik artık ağlamıyordu.

Eğer Bilmoş, "Tavşanım, 'Küçük salıncak'ı söyle," demeseydi, bence kavga da çıkmayacaktı.

Tatil bitiyor. Artık kamptan ayrılmak gerekiyor. Üzücü tabii, ama çocuklar, ana babalarının kendilerini görünce sevinecekleri düşüncesiyle avunuyorlar. Son akşam Mavi Kamp'ta büyük bir ayrılış töreni yapıldı. Her ekip, kendi yeteneklerini, kendi becerilerini bir bir ortaya döktü. Son gösteriyi Pıtırcık'ın ekibi yaptı. Bu, çocuklardan oluşan piramit gösterisiydi. Piramitin tepesinde genç jimnastikçilerden biri, Baykuş Gözü Ekibi'nin sancağını çıkarıp sallayınca ekipteki bütün çocuklar, bir ağızdan ekibin parolasını bağırdılar: "Cesaret!" Ayrılış ânında Sulugöz dışında herkeste bu cesaret gerçekten vardı. Bir tek Sulugöz ağlayarak kampta kalmak istediğini söylüyordu.

Tatil Anıları

Tatilden yeni döndüm. Kampta geçirdiğim günler gerçekten çok eğlenceliydi.

Tren istasyona vardığında bütün ana babaların bizi beklediğini gördük. Müthişti. Bağrışanlar, annelerini babalarını bulamayıp ağlayanlar, bulup da gülenler, sıra halinde durmamız için düdük öttüren ekip başkanlarımız, ekip başkanlarının düdük öttürmemeleri için düdük öttüren istasyon memurları (trenleri erken hareket ettirmelerinden korkuyorlardı), bir şamata, bir şamata...

Sonra annemi babamı gördüm. İşte bu, anlatamayacağım kadar kıyak bir şeydi.

Annemin kollarına attım kendimi, sonra babamın kollarına. Öpüştük. Boy attığımı, ne de güzel yandığımı söylediler.

Annemin gözleri ıslandı.

Babam, "He heyt! He heyt!" diyerek gülümsüyor, elini saçlarımda gezdiriyordu.

Onlara tatilimi anlatmaya başladım. İstasyondan çıktık ve babam bavulumu yitirdi.

Eve kavuştuğuma çok sevindim. Çok güzel kokar evimiz. Hem sonra odam, oyuncaklarım, kısaca her şey çok kıyaktı.

Annem, yemeği hazırlamaya gitti. İşte buna bayıldım. Kampta iyi yiyorduk, ama benim annem herkesten iyi yemek yapar. Yaktığı pastalar bile her şeyden, her şeyden lezzetlidir.

Babam gazetesini alıp koltuğuna oturdu.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordum babama.

"Ne bileyim ben. Yorulmuş olmalısın, git odana dinlen," dedi.

"Ama yorgun değilim," dedim.

"Öyleyse git oyna," dedi babam.

"Kiminle?" diye sordum.

"Kiminle, kiminle, şu soruya da bak! Kimseyle değil," dedi.

"Ben tek başıma oynamasını bilmem. Doğru değil. Kampta bir sürü arkadaştık. Hep yapacak bir şeyler bulurduk," dedim.

Babam, gazetesini dizlerinin üstüne koydu, gözlerini açtı, "Burası kamp değil, çok rica edeceğim, git tek başına oyna!" dedi.

Ben ağlamaya başladım.

Annem koşarak mutfaktan geldi.

"Aman, gene başladık," dedi.

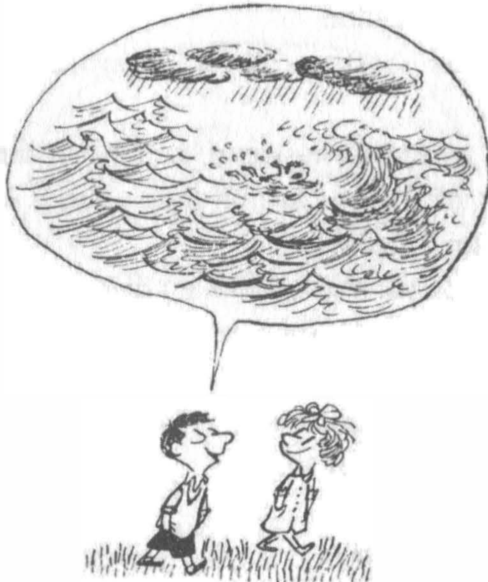
Beni avuttu. Yemek hazır olana kadar gidip bahçede oynamamı, tatilden dönen Sırma'yı eve çağırmamı söyledi.

Annem babamla konuşurken, ben koşarak bahçeye çıktım. Sanırım beni konuşuyorlardı. Eve döndüğüme çok sevindikleri belliydi.

Sırma, komşularımız Bay ve Bayan Kontrplak'ın kızlarıdır.

Bay Kontrplak "Sağlam Ökçe" adlı ayakkabı mağazasının üçüncü katındaki baş satıcıdır. Sık sık babamla kapışırlar.

Ama Sırma, kız olmasına karşın çok tatlıdır.

Şansım varmış, bahçeye çıktığımda Sırma'nın da kendi bahçelerinde oynadığını gördüm.

"Merhaba Sırma. Benimle bahçede oynar mısın?" dedim.

"Olur," dedi.

Babamın da, Bay Kontrplak'ın da onarmak istemedikleri çitin deliğinden geçti.

Her baba, deliğin öteki bahçeye ait olduğunu söylüyor.

Sırma, son görüşmemizden bu yana kapkara olmuş, bu da mavi gözlerine ve sarı saçlarına çok yakışmış. Yok, gerçekten kız olmasına karşın, pek tatlı şey şu Sırma.

"Tatilin iyi geçti mi?" dedi Sırma.

"Hem nasıl. Kamptaydım. Bir sürü ekip vardı. Benimki en iyisiydi. Adı Baykuş Gözü'ydü. Ben de ekip başkanıydım!" dedim.

"Büyükler başkan oluyor sanıyordum," dedi Sırma.

"Evet ama, ben başkanın yardımcısıydım. Bana sormadan hiçbir şey yapamıyordu. Aslında kararları alan bendim," dedim.

"Kızlar da var mıydı kampta?" diye sordu Sırma.

"Daha neler! Kızlara göre çok tehlikeliydi kamp. Müthiş şeyler yapıyorduk. Sonra ben boğulan iki kişiyi kurtarmak zorunda kaldım," dedim.

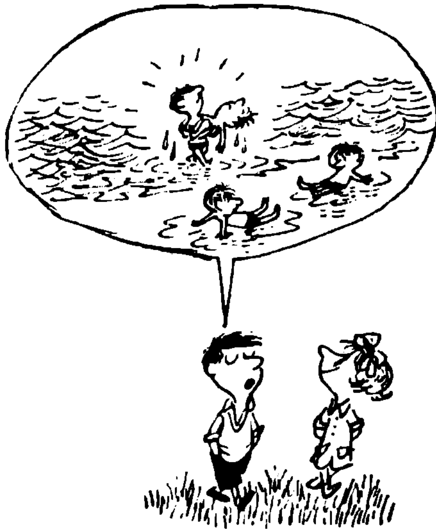
"Atıyorsun," dedi Sırma.

"Nasıl atıyorum?" diye bağırdım. "İki değil, üç kişi kurtardım aslında, ama birini unutmuşum. Balık tutmaya gittiğimizde de yarışmayı ben kazandım. Nah şu kadar bir balık tuttum," dedim ve kollarımı açabildiğim kadar açtım.

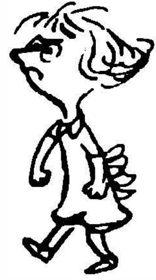
Sırma inanmamış gibi güldü. Bu hiç hoşuma gitmedi. Ne yani, yalan mı, kızlarla bir türlü konuşulmuyor işte.

Ondan sonra, kampta gizlenen hırsızı yakalamak için polise nasıl yardım ettiğimi, nasıl ta fenere kadar yüzdüğümü anlattım. Herkes beni çok merak etmişti. Ama kıyıya döndüğümde herkes beni kutlamış, müthiş bir şampiyon olduğumu söylemişlerdi. Sonra yabanıl hayvanlarla dolu ormanda kaybolan arkadaşlarımı nasıl bulduğumu da anlattım.

"Ben annem babamla deniz kıyısına gittim. Çok

iyi takla atan Fıdık adında bir arkadaş edindim," dedi Sırma.

"Sırma! Gel! Sofraya oturuyoruz!" diye bağırdı kapıya çıkan Bay Kontrplak.

"Sonra anlatırım," dedi Sırma ve çitin deliğinden geçip evine koştu.

Eve döndüğümde, babam yüzüme baktı, "Arkadaşına kavuştun mu? Keyfin yerine geldi mi şimdi?" dedi.

Ben hiç karşılık vermedim. Koşarak odama gittim. Dolabın kapısına bir tekme savurdum.

Ne yani, yalan mı, şu Sırma da kalkmış, tatili hakkında bir sürü palavra sıkıyor! Bir kere benim hiç umurumda değil.

O Fıdık denen arkadaşı da salağın, çirkinin teki!

Kitapla ilgili düşüncelerim:

....

....

cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

YAŞ 8 9 10 11 +

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK KAMPTA

5

Pıtırcık'ın ailesi bu yıl tatile gitmiyor, çünkü Pıtırcık tek başına kampa gidiyor!

Pıtırcık'ın, okullar kapandığında tatil konusunda hep birbirlerini yiyen annesiyle babası bu yıl neden bu kadar suspus kaldılar dersiniz? Çünkü niyetleri Pıtırcık'ı kampa yollamak. Ne kıyak iş. Erkek adam olmuş artık Pıtırcık, tek başına tatile bile gidiyor. Sevincinden salonun ortasında dans ettikten sonra da bavulunu hazırlıyor.
E siz niye hazırlanmadınız? Hadi, siz de onunla kampa!

ISBN 978-975-510-004-3
9 789755 100043

CAN Çocuk

16.00 TL